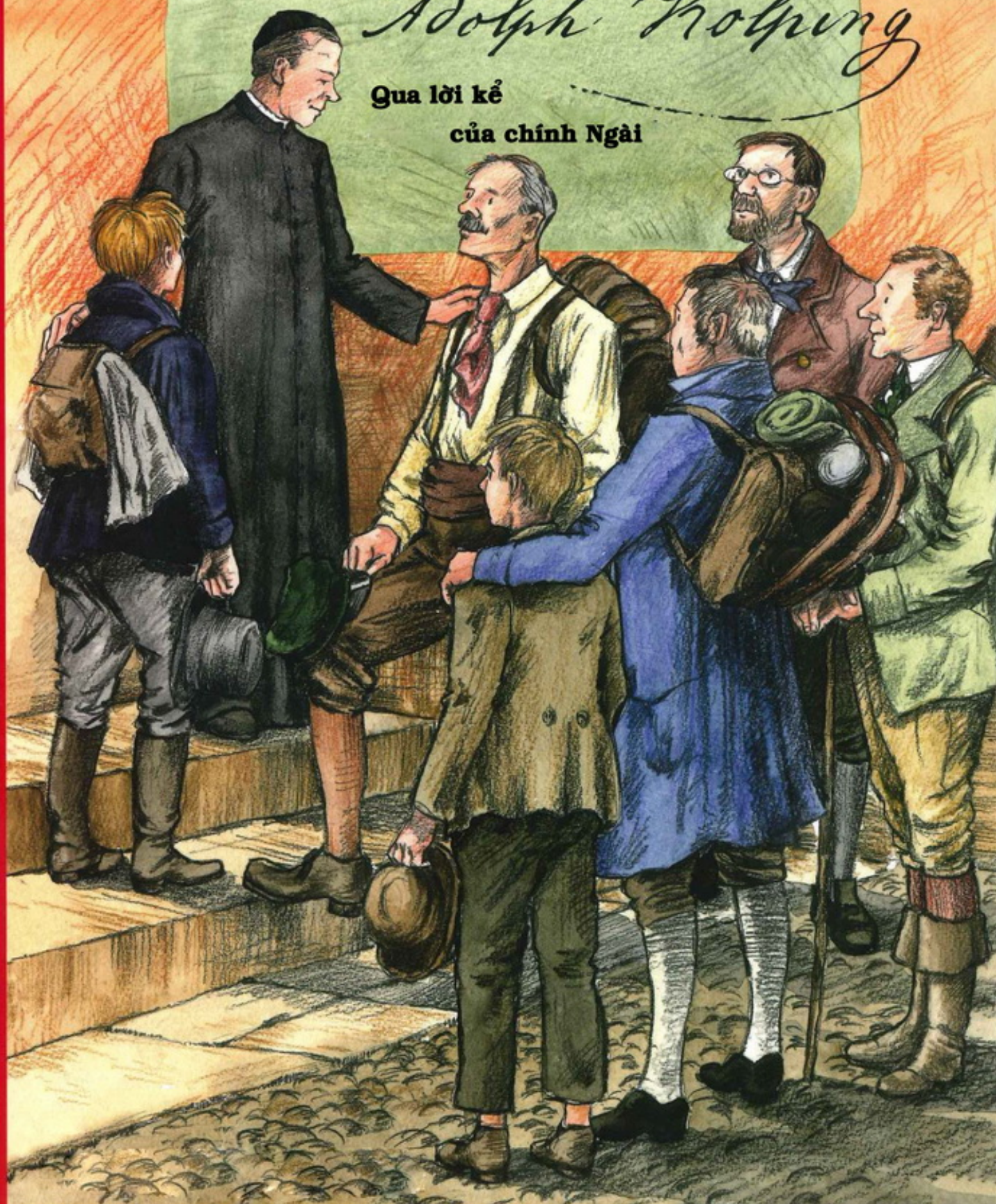

Chuyển ngữ: Phaolô Nguyễn Hữu Nghĩa Hiệp
(Lưu hành nội bộ)

CUỘC ĐỜI CHA ...

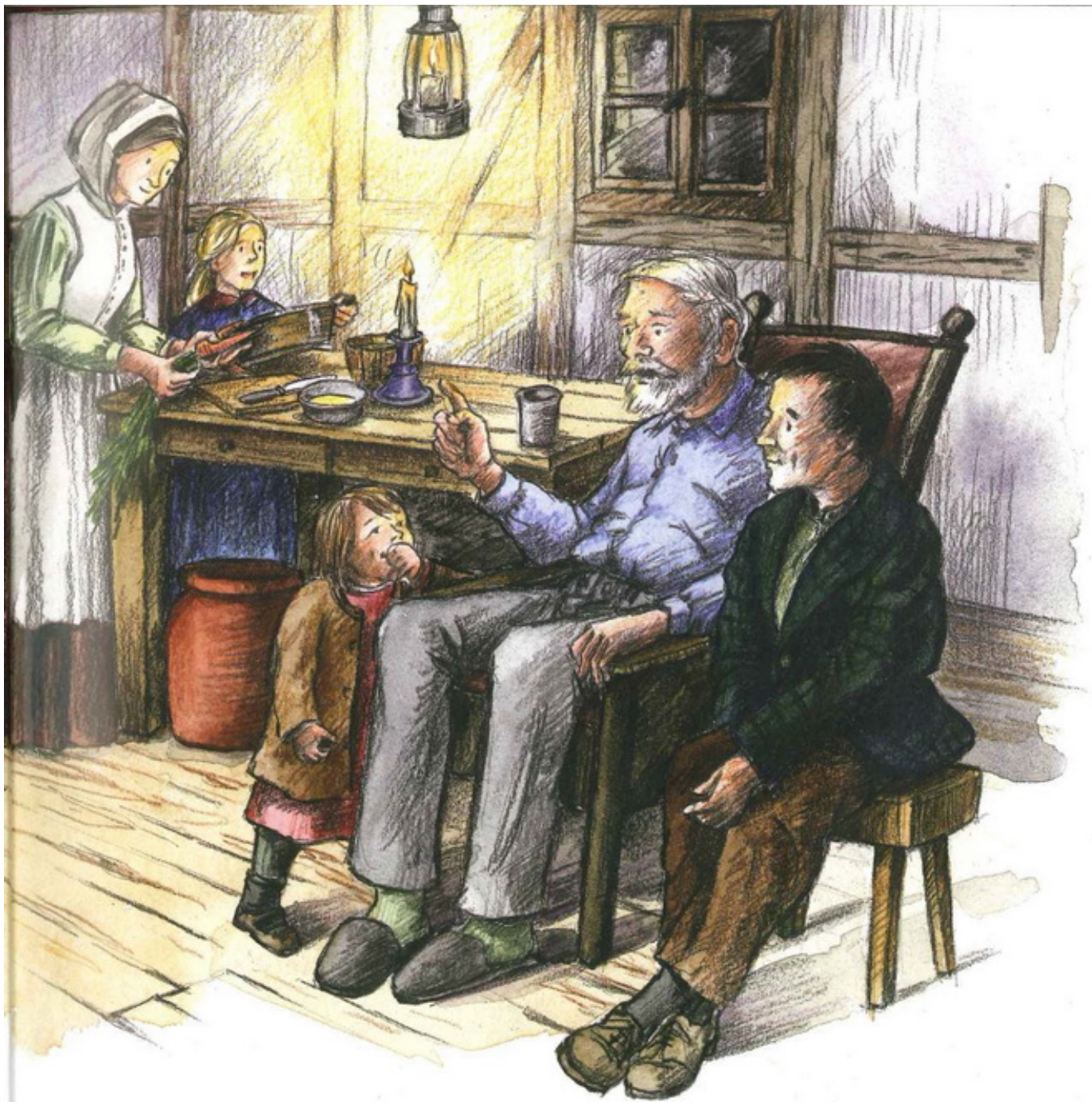
Dolph Kolping

Qua lời kể
của chính Ngài

Khi bên ngoài trời bắt đầu sẫm tối, tất cả chúng tôi cùng ngồi bên cạnh lò sưởi để chia sẻ cho nhau những gì diễn ra trong ngày hôm nay cũng như để lắng nghe những câu chuyện của nhau. Đó là khoảnh khắc quen thuộc vào cuối ngày khi mà cả gia đình tôi quây quần bên nhau: Cha tôi, là người luôn phải ở ngoài trời cả ngày vì ông là một người chăn chiên; Mẹ tôi, là người quan tâm chăm sóc cả thầy năm đứa con trong căn nhà. Những anh chị của tôi, vừa lắng nghe cuộc trò chuyện, vừa giúp đỡ mẹ tôi, vừa trông chừng đứa em gái nhỏ của tôi đang ở bên cạnh ông tôi và tôi - Adolph!

Như một thói quen từ lâu, tôi ngồi trên một thùng gỗ ngay phía trước lò sưởi. Ngồi bên cạnh tôi là ba tôi, ông đưa ống tẩu lên miệng và bắt đầu châm thuốc. Mẹ tôi đang nấu bữa tối cho cả nhà còn ông tôi thì đang ngồi kể chuyện.

Ngọn lửa trong lò sưởi bùng lên và hơi ấm của nó bắt đầu len lỏi vào từng ngõ ngách của ngôi nhà. Ngọn nến trông thật lung linh và ánh sáng của nó tạo ra những chiếc bóng kỳ lạ trên bốn bức tường.

Trẻ con chúng tôi bắt đầu ngồi sát vào nhau hơn. Bà tiên và phù thủy, cung tên và vua chúa – tất cả điều này dường như được mang trở lại vào cuộc sống của chúng tôi hằng đêm trong ngôi nhà nhỏ này mặc dù đôi lúc chúng làm chúng tôi rùng mình. Tôi thật sự yêu những phút giây đó khi chúng tôi được ở gần bên nhau.

Khi tôi lớn lên một chút, tôi được gia đình cho đi học. Tôi học ở trường ban sáng. Thầy Statz đã đứng chờ tôi và các bạn khác từ khi nào. Ông giống như người cha thứ hai của chúng tôi. Ông không chỉ dạy chúng tôi cách đọc, cách viết và toán học mà trên hết tất cả, ông còn làm đủ mọi cách để chúng tôi cảm thấy hứng thú trong việc học hành. Ông giúp chúng tôi mở rộng trí khám phá về thế giới và con người.

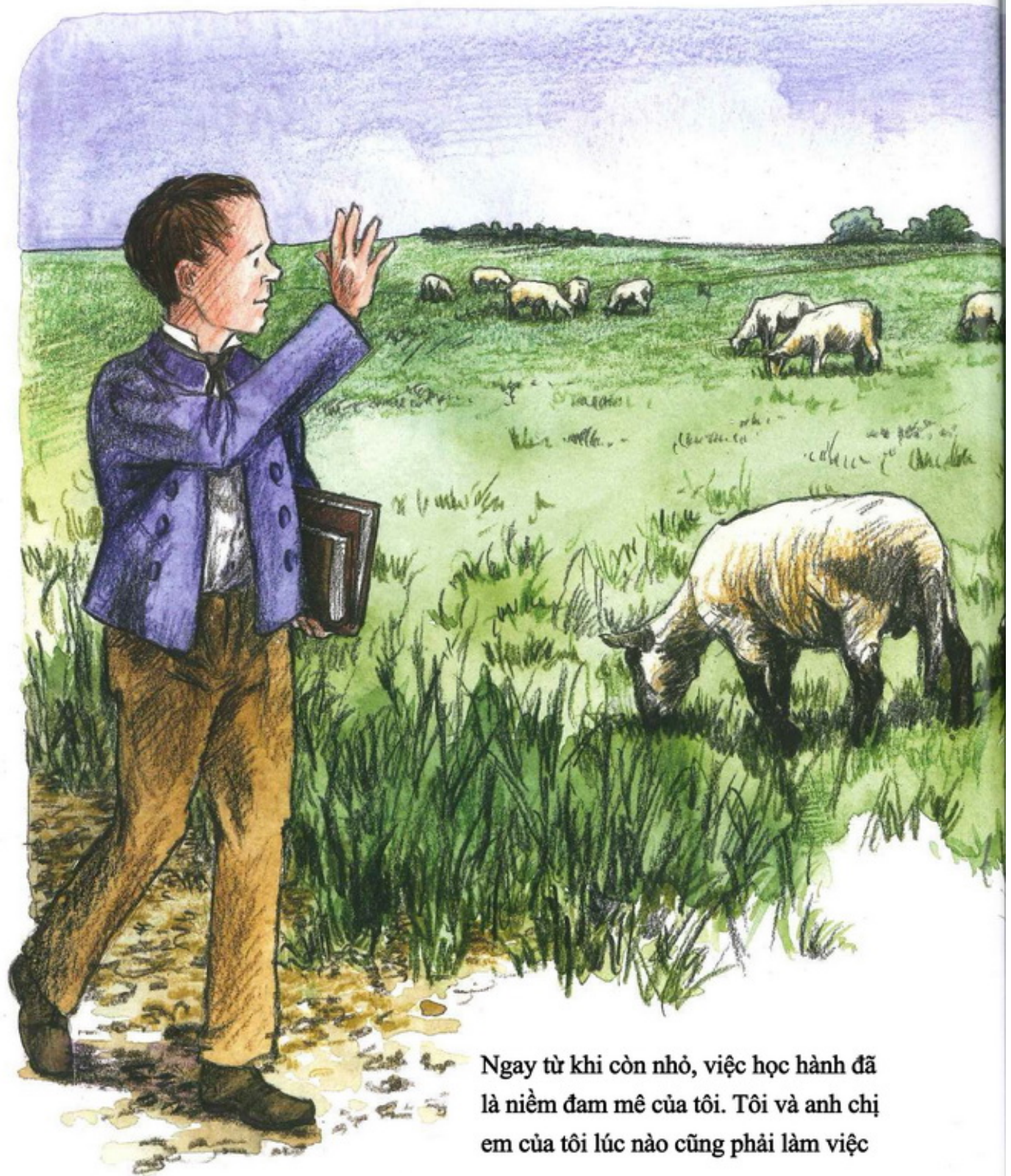
Chúng tôi muốn học và hiểu biết nhiều hơn nữa. Không có bạn nào cảm thấy chán mỗi khi vào tiết học của thầy Statz. Lúc nào cũng có sự vui tươi đi kèm với những bài giảng của thầy.

Thầy đối xử với tôi tựa như tôi là con trai ruột của thầy vậy. Sau giờ học, thầy thường hay đưa tôi về nhà thầy chơi. Ở nhà thầy, tôi có thể chơi với các con của thầy, đó là Karl và Klaerchen, là những người bạn thân nhất của tôi. Chúng tôi thường hay chơi trốn tìm và núp sau những kệ sách nằm trong nhà thầy Statz.

Tôi đọc rất nhiều sách và cố gắng nhớ những gì tôi đã đọc. Tôi thật sự rất vui khi vừa biết đọc lại vừa biết viết, đây là hai thứ mà hầu hết các gia đình thời đó không thể làm. Chẳng hạn, cha tôi chỉ biết đọc chứ không biết viết tên riêng của ông như thế nào. Đối với tôi, những quyển sách đó được xem như là cánh cửa đưa tôi đến với thế giới rộng lớn hơn.

Ngay từ khi còn nhỏ, việc học hành đã là niềm đam mê của tôi. Tôi và anh chị em của tôi lúc nào cũng phải làm việc

cả ngoài đồng lẫn trong vườn để có thể đảm bảo miếng ăn hằng ngày cho gia đình. Nhưng từ khi tôi bị bệnh thường xuyên, ho nhiều và cơ thể yếu đi một chút thì ba mẹ tôi mới quyết định rằng tốt hơn hết tôi chỉ cần tập trung vào việc học thôi chứ không cần phải ra đồng làm việc nữa. Tôi thật sự rất biết ơn ba mẹ tôi vì đã cho tôi cơ hội tuyệt vời này.

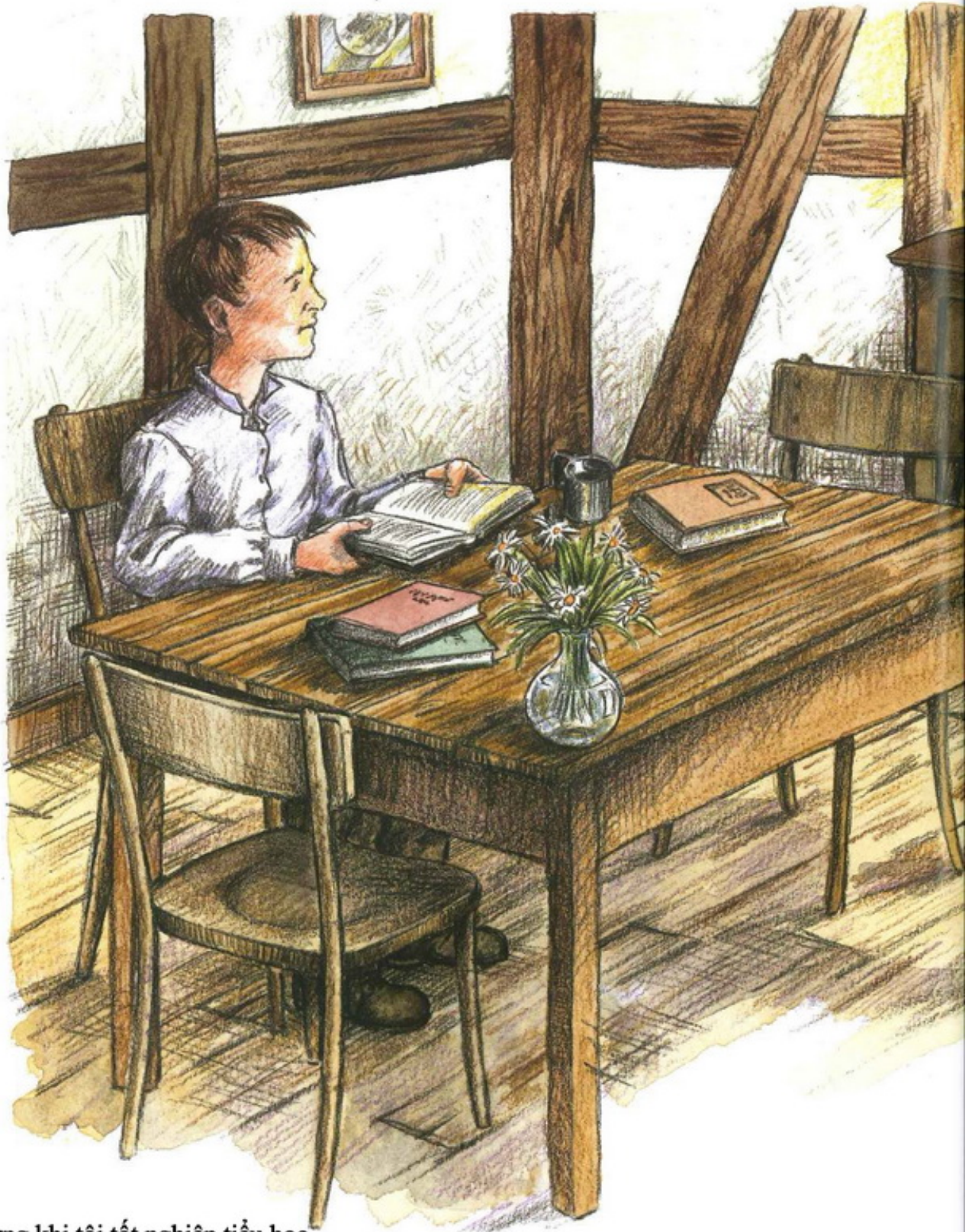

Nếu tôi có khả năng quyết định cuộc đời mình,
thì tôi sẽ đến trường ngay lập tức,
sau đó tốt nghiệp trung học và tiến thẳng lên đại học.

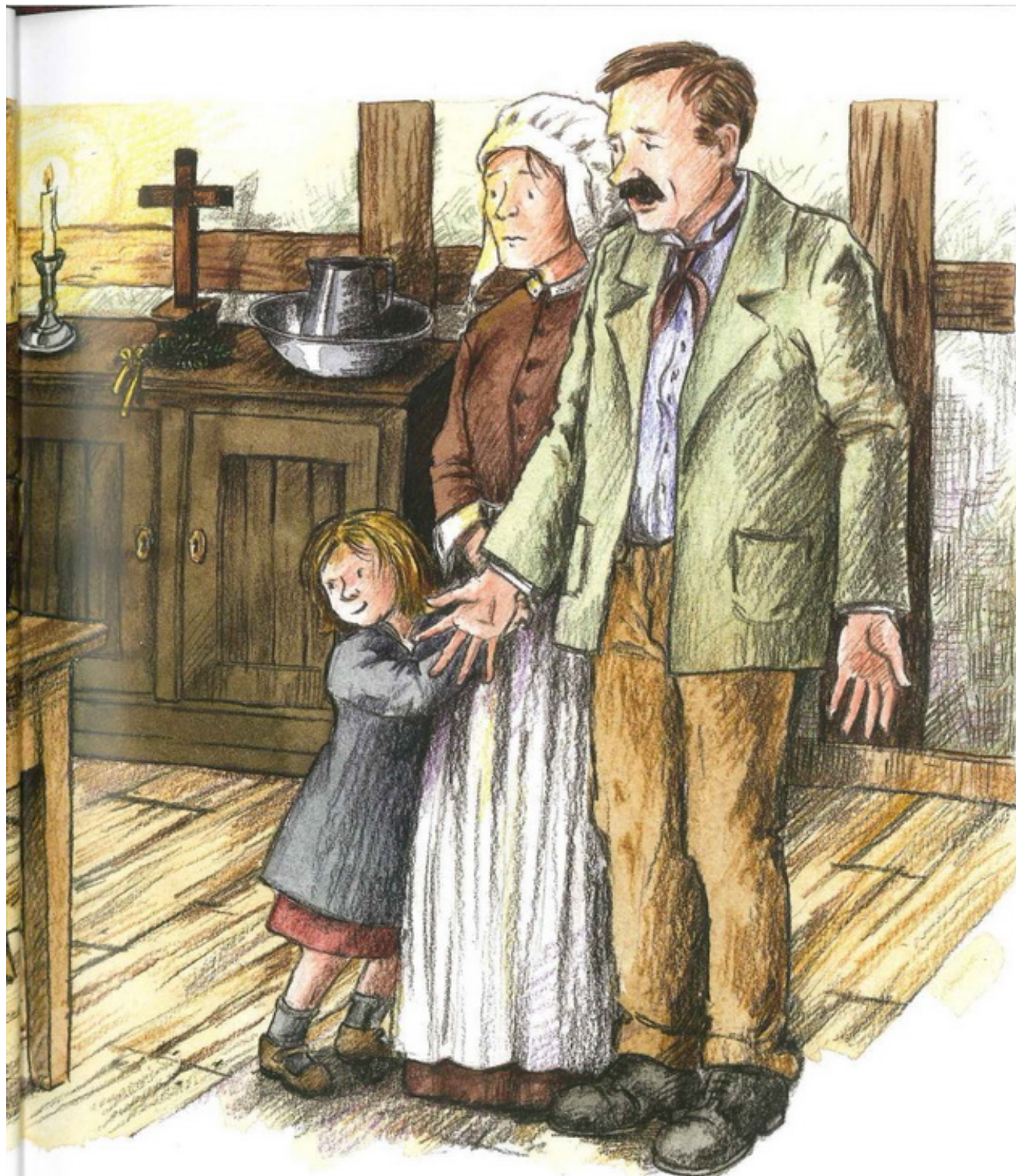
Nhưng không may ngay lúc này, tiền bạc là điều quan trọng nhất mà ba mẹ tôi lại không có. Nếu phải chi trả cho việc học của tôi thì gia đình tôi không có đủ tiền để sống. Để cảm thấy an tâm trong cuộc sống, chúng tôi cần tiền để đảm bảo cho chính mình, cho gia đình mình và trong tình yêu của Chúa, chúng tôi xác tín rằng Người luôn quan phòng cho chúng tôi mặc cho mọi chuyện có diễn ra không suôn sẻ như mong đợi. Hiển nhiên, mọi chuyện sẽ trở nên tốt hơn nếu chúng tôi có được một số tiền nho nhỏ.

Mặc dù ba mẹ cần tôi giúp một tay cho việc thu hoạch mùa màng, chăn dắt đàn cừu và chăm sóc khu vườn, nhưng chưa bao giờ họ bắt tôi phải ngưng việc đèn sách để lo những công việc đó, mà tự bản thân tôi biết phải làm gì cho họ sau giờ học ở trường.

Họ không bao giờ khiến tôi phải cảm thấy áy náy về những quyết định của tôi.

Nhưng khi tôi tốt nghiệp tiểu học,
ba tôi quyết định rằng tôi phải học một nghề nào đó để từ đó tôi có thể nhanh chóng tự kiếm ra tiền cho riêng mình. Tôi thật sự rất buồn khi mà tôi chưa thể tốt nghiệp trung học.

Trong giấc mơ, tôi thường hay tưởng tượng về viễn cảnh tôi đang được ngồi học mà nơi đó là một ngôi trường trung học. Có một lần, vị cha xứ trong làng nói với tôi rằng một ngày nào đó tôi sẽ trở thành một người đặc biệt...

Nhưng dĩ nhiên hiện tại, tôi hiểu rằng ba mẹ tôi không thể nào đảm bảo tiếp tục cho việc học của tôi thêm được nữa. Trường học và giáo dục là những thứ xa xỉ chỉ dành cho người giàu mà thôi. Và rồi mang tâm trạng nặng nề, tôi đành bằng lòng với đề xuất của ba tôi rằng tôi sẽ đi học nghề để trở thành một người thợ đóng giày.

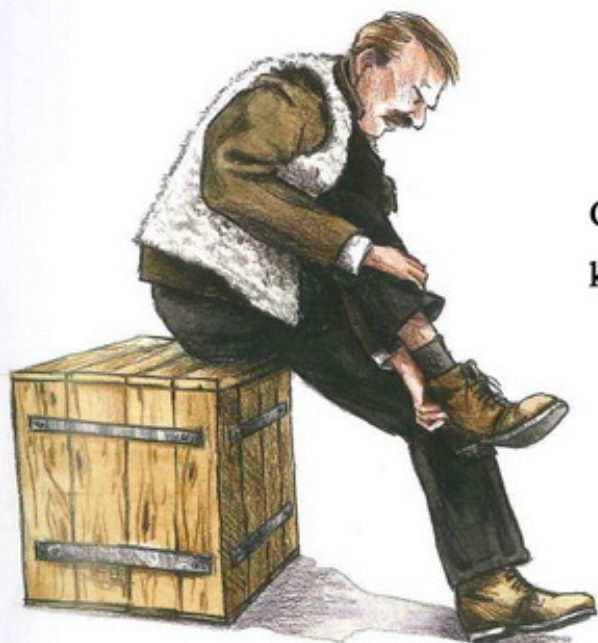

Tôi đi tới xưởng giày của thầy Meuser
và quan sát xung quanh xưởng.

Xưởng này cách nhà tôi chừng vài khu phố và tôi thấy rất vui khi tiếp tục được chung sống với gia đình mình. Thầy Meuser và tôi rất hợp tính nhau. Tôi phải học mọi thứ từ ông trong ba năm tới mới mong có thể trở thành một thợ đóng giày giỏi được.

Mỗi khi tôi có được dăm ba phút rảnh rỗi, tôi liền âm thầm lấy quyển sách từ túi ra bởi vì ông Meuser không thích điều đó. Ông chỉ muốn tôi tập trung vào công việc mà thôi. Vì

vậy, tôi phải vừa lén lút đọc vừa liếc mắt canh chừng để không bị bắt quả tang, ấy thế mà hầu hết những lần như vậy lại rất hiệu quả.

Cũng chính nhờ vậy mới vỡ lẽ rằng ông Meuser đã không hoàn toàn sai khi có những lo lắng như thế.

Chuyện là như vậy, tôi có ý tưởng làm cho ba tôi một đôi giày mới và điều này rất quan trọng đối với tôi. Thế mà tôi lại đo sai kích cỡ cũng như không chuyên tâm trong việc cắt miếng da thuộc. Kết quả là đôi giày quá nhỏ so với chân của ba tôi.

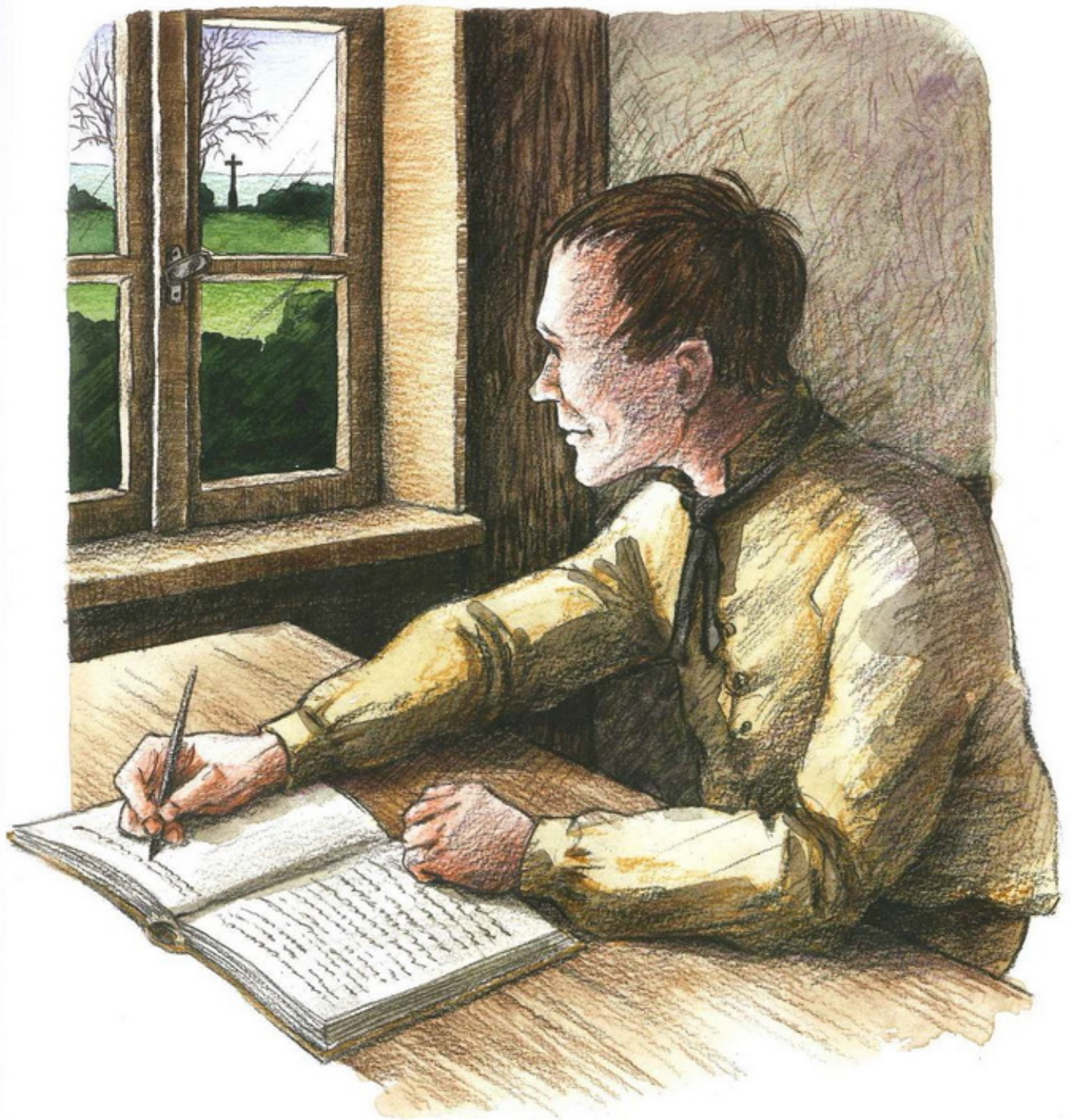
Ba tôi rất vui khi nhận quà của tôi còn tôi thì lại cảm thấy thất vọng về chính bản thân mình. Tôi đã hy vọng rằng sẽ đem lại sự ngạc nhiên lớn cho ba tôi.

Tôi cảm thấy vô cùng khó chịu và giờ tôi đã hiểu tại sao thầy Meuser không ủng hộ khi thấy học trò của ông đọc sách và triết lý ngay nơi làm việc.

Vì vậy, giờ đây tôi phải cố gắng tập trung kiểm soát những suy nghĩ của tôi. Thật không dễ dàng chút nào vì có quá nhiều thứ đang chạy nhảy trong đầu tôi. Tôi không chắc rằng tôi có muốn tiếp tục đóng giày và sửa giày nữa hay không. Thật sự, ước muốn hiện tại của tôi là được đến trường nhưng tôi không biết phải làm như thế nào đây khi mà không có được số tiền cần thiết trong túi. Tôi đã suy nghĩ hàng giờ về điều đó mà vẫn không thể tìm ra được bất kỳ giải pháp nào.

Mỗi buổi chiều khi về nhà, tôi thường ngồi xuống bàn, viết ra những suy nghĩ đang chạy trong đầu tôi thông qua những câu thơ, văn thơ. Nhờ vậy mà tôi cảm thấy dễ chịu hơn và qua đó, tôi có cảm giác rằng tôi có thể diễn đạt suy nghĩ của tôi thành những lời văn khá tốt. Kết quả là tôi đã quên thế giới xung quanh và không hề nghĩ tới bất kỳ điều gì khác trong những lúc như vậy.

Sau ba năm tu nghiệp với ông Meuser, tôi đã hoàn thành khóa học nghề của mình. Mặc dù vậy, tôi vẫn chưa tìm ra con đường nào có thể dẫn tôi trở lại trường trung học. Vì vậy, tôi phải tiếp tục mưu sinh bằng nghề đóng giày.

Vì lý do đó, tôi bắt đầu sắp xếp đồ đạc và dụng cụ rồi bước tới chào tạm biệt ba mẹ tôi. Chúng tôi đã ôm nhau thật lâu. Cuộc chia ly bao giờ cũng khó khăn cho cả đôi bên. Ở độ tuổi 16, tôi chưa bao giờ rời khỏi ba mẹ và anh chị em tôi. Nhưng bây giờ tôi phải đi kiếm việc làm ở nhiều xưởng giày khác nhau để chứng tỏ tay nghề của tôi. Hy vọng rằng tôi sẽ sớm kiếm được một công việc ổn định, một công việc có thể giúp tôi chi trả cho những bữa ăn và chỗ ngủ hằng ngày. Phần còn lại trong khoản tiền lương, tôi sẽ gửi về hỗ trợ cho gia đình tôi.

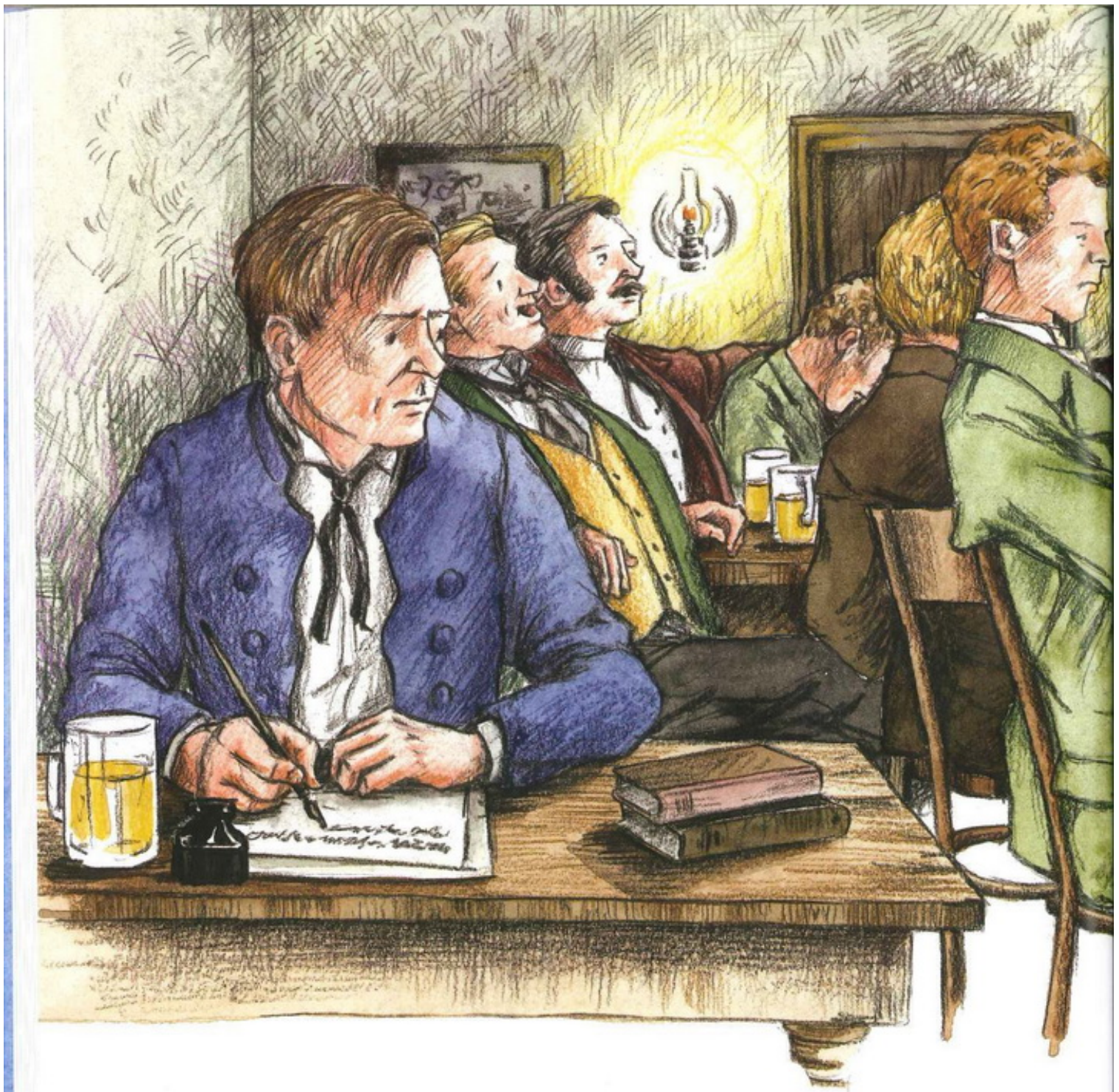
Trong tư thế là một “người thợ lành nghề”, bây giờ tôi bắt đầu di chuyển qua nhiều thành phố trong nước. May mắn thay, tôi sớm nhận được nhiều đơn đặt hàng tại những xưởng giày khác nhau. Những ông chủ của tôi rất hài lòng về công việc của tôi và có ấn tượng rất tốt về tôi. Họ nói rằng tôi thật sự siêng năng và lành nghề. Nhưng ngược lại tôi cảm thấy không vui cho lắm. Tôi thấy một sự khó chịu dường như đang chảy trong người tôi. Cách nào đó, tôi tưởng tượng cuộc đời của tôi diễn ra không giống như thế này...

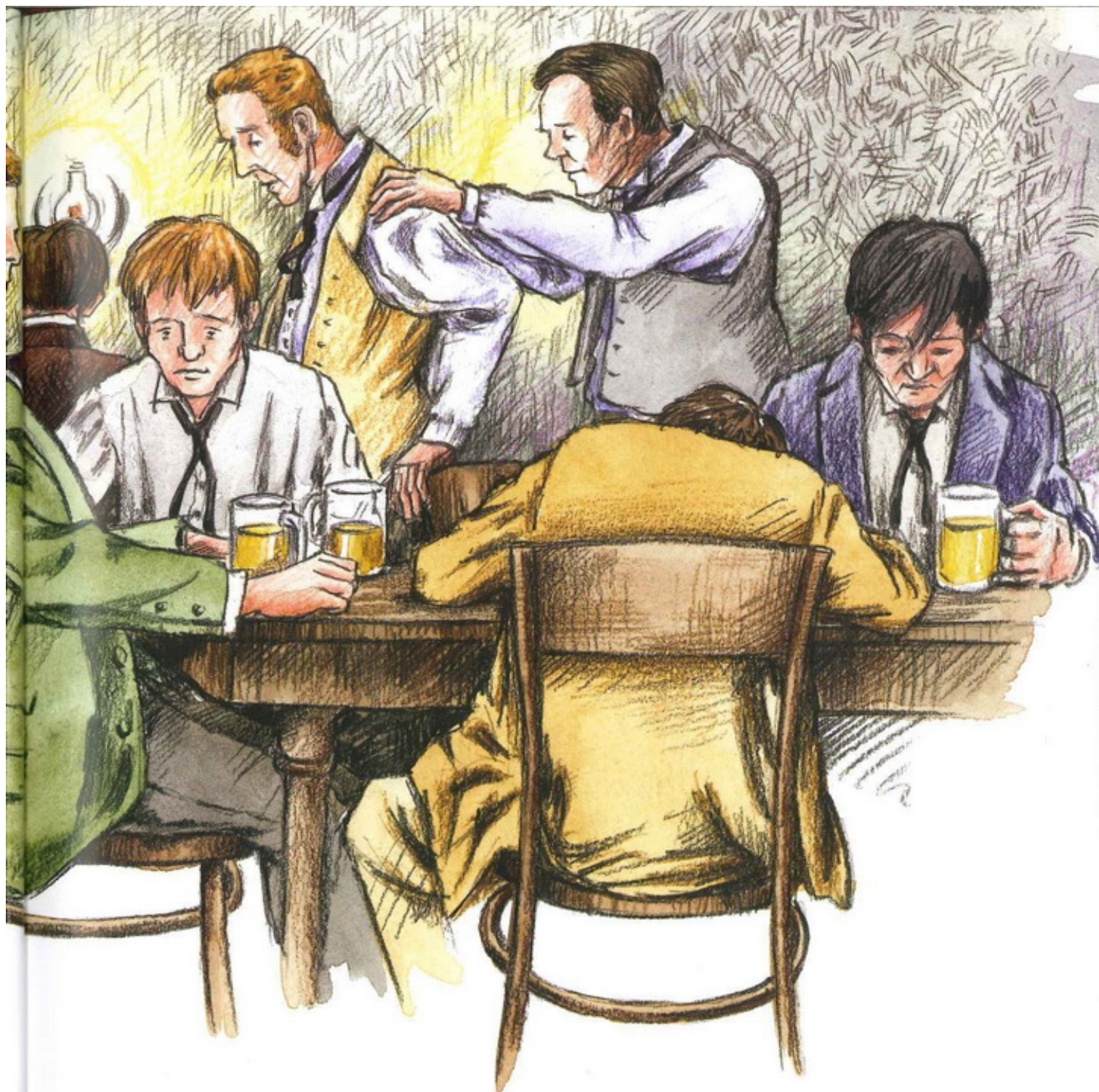

Lần đầu tiên khi đến Cologne, tôi thật sự bị choáng ngợp. Trước giờ tôi chưa từng thấy thành phố nào lớn như vậy. Có rất nhiều thứ diễn ra nơi đây, điển hình là không biết có tổng cộng bao nhiêu người đang cư ngụ tại thành phố này. Nơi nào cũng có thứ để xem và trải nghiệm. Ngay chính giữa thành phố, người ta xây lên một ngôi nhà thờ chính tòa thật lớn. Tôi thật sự rất ấn tượng.

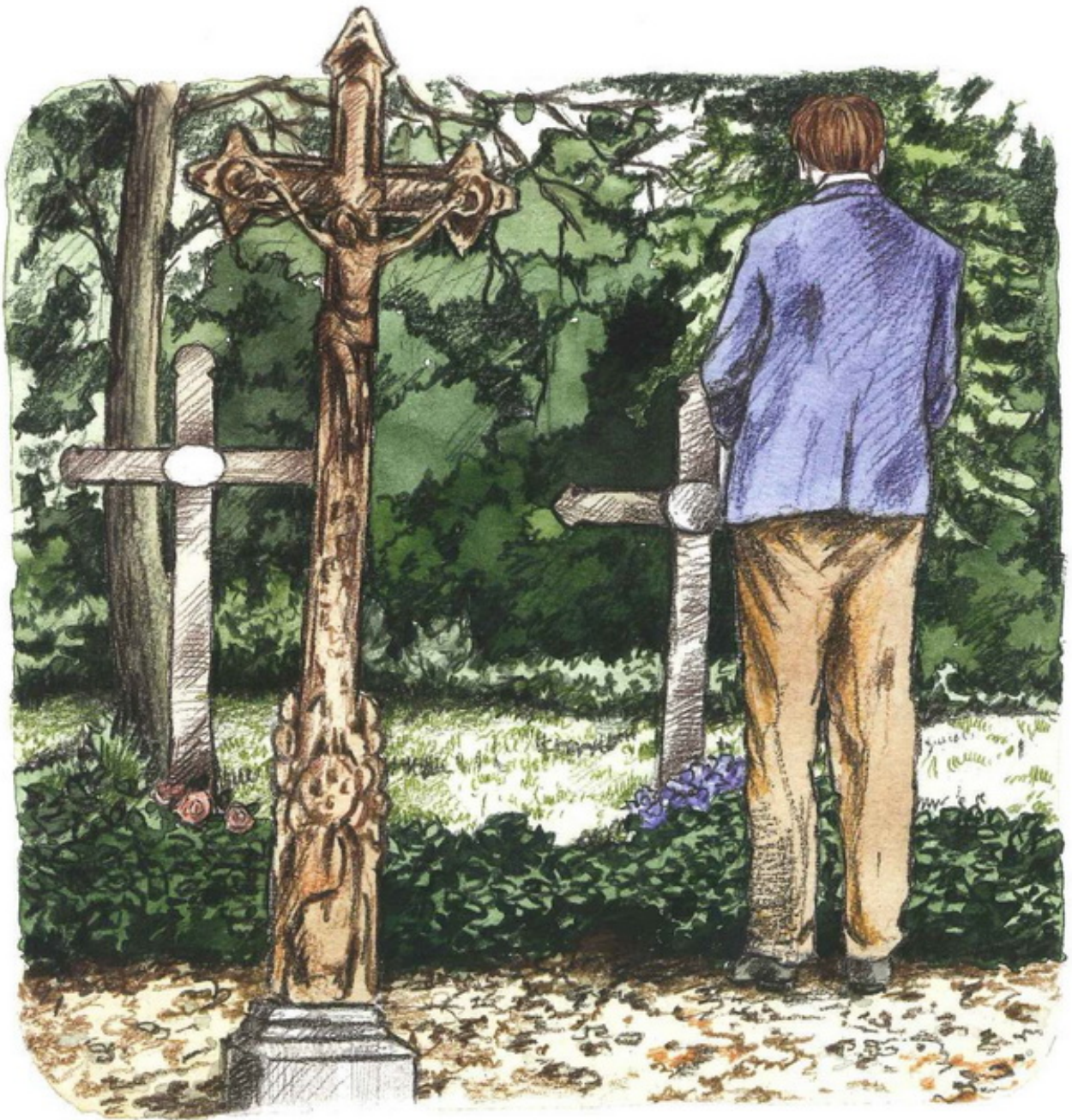
Nhưng trên hết mọi thứ: nỗi nhớ nhà đang len lỏi trong tôi. Tôi thường hay nghĩ về ngôi nhà nhỏ của tôi. Giờ này ba mẹ và mọi người đang làm gì? Mọi thứ đang diễn ra như thế nào với tôi vậy. Tôi nhớ những lúc bên cạnh mẹ tôi cùng những cái ôm của bà. Tôi nhớ ba tôi, là người luôn sẵn lòng lắng nghe và nghiêm túc với tôi trong mọi chuyện. Tôi nhớ nét mặt rạng rỡ của những anh chị em tôi. Và tôi nhớ những buổi chiều được nghe ông kể chuyện.

Chẳng có cảm giác nào gọi là nhà dành cho tôi và những người bạn của tôi khi sống tại thành phố Cologne. Chiều đến, khi những cửa hàng bắt đầu đóng cửa, không còn ai khác ngoài chúng tôi. Cũng chẳng người nào quan tâm đến sự hiện diện của chúng tôi. Vì vậy, chúng tôi phải tự kiếm chỗ trọ cho mình sau khi lang thang vòng quanh thành phố. Nơi đây, nhiều người chỉ biết sáng xin chiều say với mục đích quên đi sự đói khổ và cô đơn của mình.

Ngày qua ngày, những người đó chỉ biết cãi nhau mỗi khi thức dậy, rồi đi làm, rồi lại tiếp tục hẹn hò nhau mỗi buổi chiều trong quán rượu. Tôi ghét cay ghét đắng cái cách sống như vậy! Dường như mọi sự trở nên rõ ràng hơn với tôi khi tôi không muốn tiếp tục sống như thế này. Những người thợ thầy khác, là những người bạn của tôi, cũng làm tôi khiếp sợ. Tôi có thể đoán chắc rằng những điều đó được gọi là thoái hoá suy đồi tại nơi đây. Vị cha xứ ngày xưa đã nói đúng: Tôi, Adolph Kolping, được sinh ra là để trở nên một điều gì đó cao hơn thế này!

Trong giai đoạn khó khăn này lại có thêm một tin dữ đến từ Kerpen: Mẹ tôi, là người còn rất trẻ, là người lúc nào cũng có mặt khi tôi cần, là người làm mọi thứ cho tôi, cho các anh chị em tôi, cho cha tôi, đã qua đời một vài ngày trước.

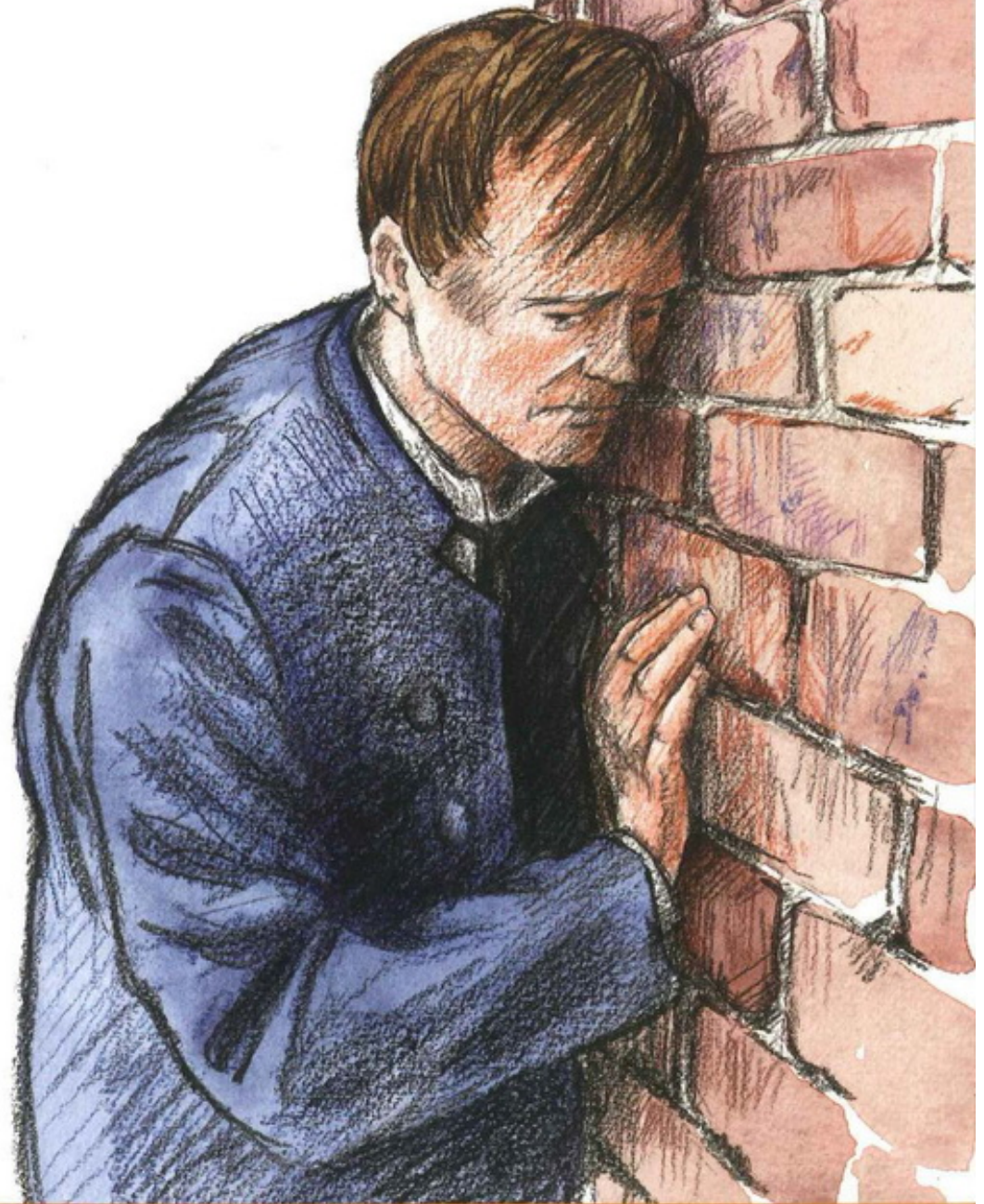
Tôi cảm thấy suy sụp.

Chưa bao giờ tôi nếm trải một nỗi mất mát lớn như vậy.

Chưa bao giờ tôi cảm thấy trống rỗng như vậy.

Thế giới và cuộc đời tôi dường như đứng im.

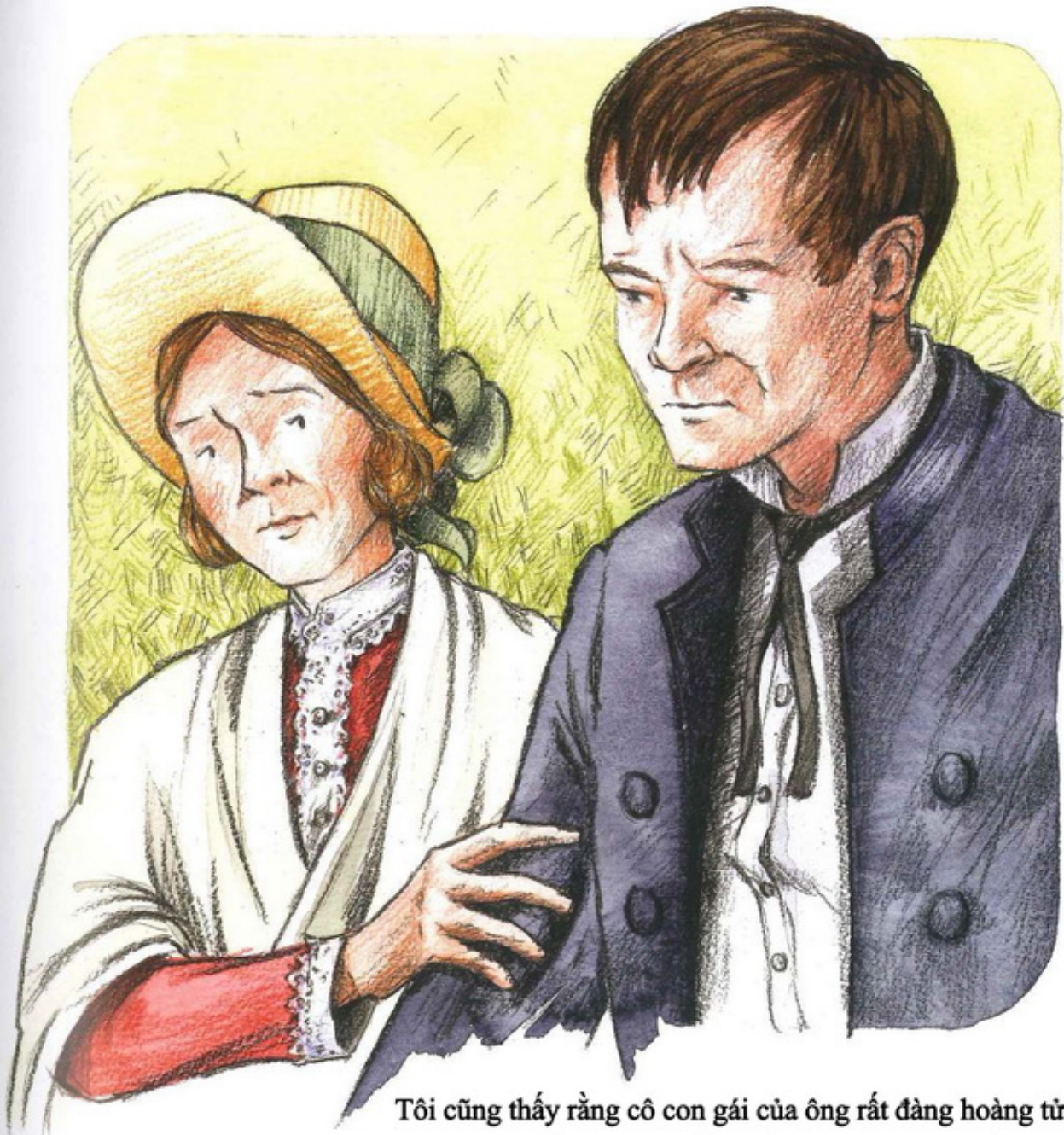
Có lẽ sẽ mất thời gian khá lâu cho đến khi tôi có thể cười trở lại!

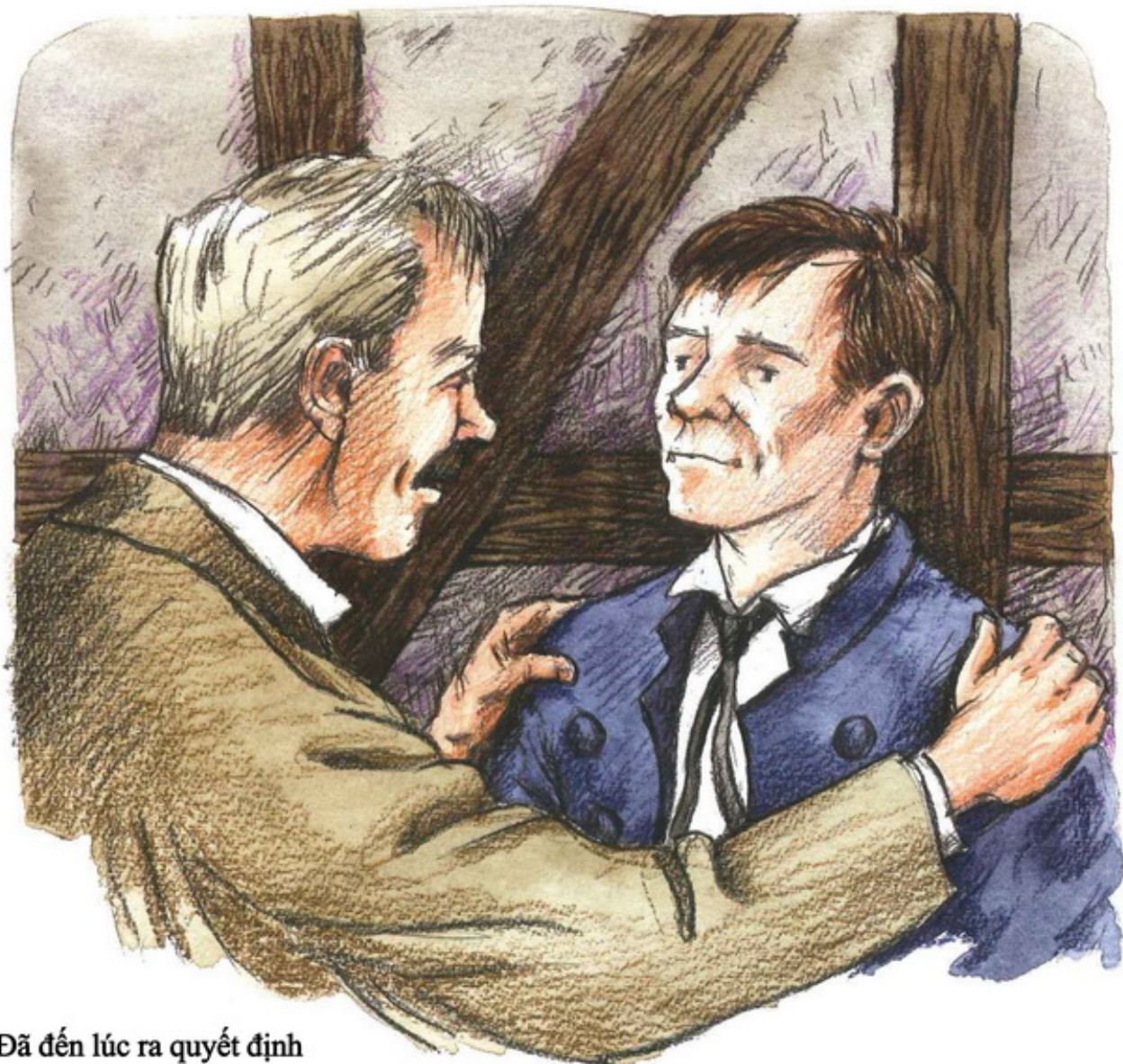
Khoảng một năm sau ngày mẹ tôi mất, tôi kiếm được việc làm với người chủ mới tại Cologne. Những tháng vừa qua dần trở nên tồi tệ hơn. Những người thợ bạn của tôi dường như không còn điều gì để làm ngoài việc chìm ngập trong men say. Mặt khác, người chủ mới và gia đình ông đối xử rất tốt với tôi và tôi cũng sống rất chan hòa với họ.

Tuy nhiên, có một vấn đề xảy ra: Đã từ lâu, ông chủ thấy tôi là người duy nhất xứng đáng để nối nghiệp ông. Ông muốn để lại cho tôi toàn bộ mọi thứ với điều kiện tôi phải cưới con gái ông ta. Lời đề nghị thật sự rất cảm động đối với tôi. Và lại, cơ xưởng lại đang có danh tiếng tốt. Thêm nữa, việc sở hữu này sẽ giải quyết hết mọi nỗi lo lắng của tôi và đảm bảo cho tôi có đủ tiền để sống an nhàn.

Tôi cũng thấy rằng cô con gái của ông rất đáng hoàng tử tể nhưng quả thật tôi chưa bao giờ có suy nghĩ gắn bó với cô ấy suốt đời. Tôi không hề yêu cô ta!

Tôi không hề có ý trêu ghẹo gia đình ông chủ. Tuy nhiên, nếu tôi được quyền lựa chọn người để cưới, thì tôi dám chắc một điều rằng người đó sẽ là Klaerchen Statz, cô bạn hồi xưa của tôi. Với cô ấy, tôi có thể bắt đầu nghĩ tới việc sống chung cả đời. Chúng tôi đã từng là những người bạn của nhau ngay từ lúc thiếu thời và tôi nhớ cô ta. Tôi đã dành thật nhiều thời gian cho cô ấy trong những lần trở về Kerpen. Không một người phụ nữ nào khác thích hợp với tôi ngoài cô ấy ra. Nếu được như vậy, vâng, chỉ là nếu thôi, thì tôi mới chịu kết hôn. Và điều đó dường như rất khó xảy ra.

Đã đến lúc ra quyết định

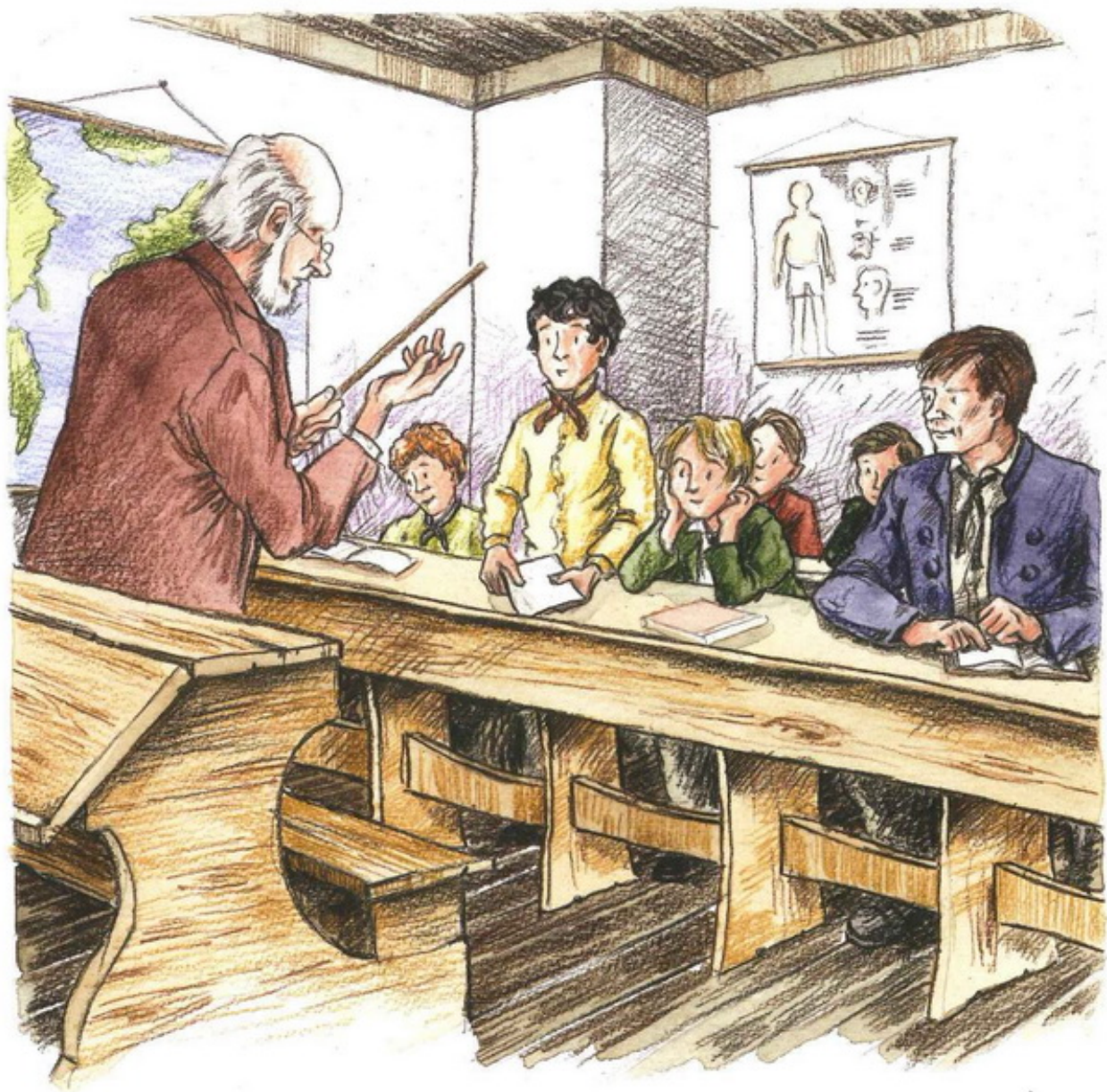
tôi phải làm gì cho cuộc đời mình.

Có một điều rõ ràng rằng: tôi không hề muốn tiếp tục sống một cuộc đời như tôi đang sống. Tôi phải thoát khỏi cách sống trong vũng lầy của người thành phố Cologne càng sớm càng tốt. Và tôi quyết định: chấm dứt công việc hiện tại của mình và tiếp tục theo đuổi việc học. Và rồi tôi sẽ trở thành linh mục! Khi tôi kể cho gia đình tôi nghe, tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm khi thấy phản ứng của họ: ba tôi cùng những anh chị em tôi thấu hiểu tôi ngay tức thì. Mặc dù tôi sẽ mất mọi thứ - là những thứ đã từng cho tôi công ăn việc làm, lương bổng cũng như hỗ trợ cho những kế hoạch của tôi - cho con đường học vấn, nhưng trên hết tôi tin tưởng có Chúa, là người Cha nhân hậu, sẽ chỉ ra con đường tốt nhất cho con trai của Người.

Để được xét duyệt vào đại học, trước hết phải học tiếng Latin bởi vì Latin là ngôn ngữ của giáo hội. Hồi còn học tiểu học, không hề có tiết học nào dạy tiếng Latin và chính vì vậy nhiều người nói rằng tôi sẽ rớt vì không biết tiếng Latin. Nhưng ý chí của tôi mạnh lắm. Và vì thế, tôi đã tự ôn luyện từ vựng và ngữ pháp Latin mỗi khi làm việc trong xưởng giày.

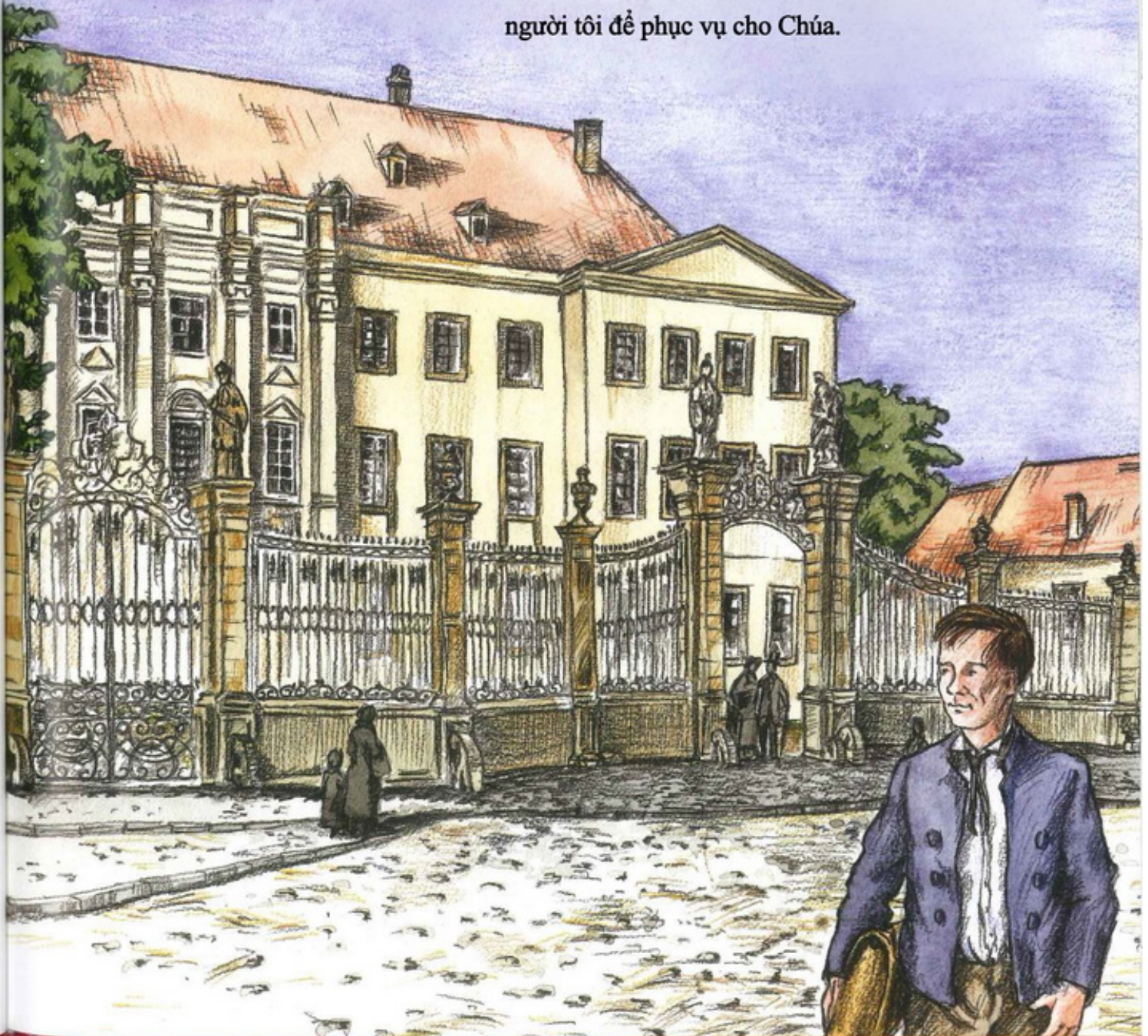
Tôi đã minh chứng được cho những người nào không tin rằng tôi có thể rời khỏi hoàn cảnh hiện tại bằng ý chí và sự siêng năng của mình. “Này anh thợ đóng giày, hãy kiên trì đến cùng nhé!”, vị cha xứ đã từng khuyên nhủ tôi như vậy. Và bây giờ tôi đã có thể chứng tỏ cho họ biết thêm rằng: kiến thức tiếng Latin của tôi đủ giỏi để có thể đưa tôi vào trường trung học.

Vào một ngày đẹp trời, cuối cùng tôi đã được bước chân vào trường trung học Marzellen cùng với những cậu con trai mười hai mười ba tuổi khác. Tôi đã gần 24 tuổi nên trông giống ông thầy giáo giữa bầy trẻ nhỏ, nhưng điều đó dường như không làm phiền đến ai và mọi người chào đón tôi một cách vui vẻ. Đó là khoảng thời gian mệt mỏi và khó khăn nhất: buổi sáng tôi phải đến lớp rồi hướng dẫn bài càng nhiều càng tốt cho học sinh. Với số tiền kiếm được, tôi có thể chi trả đủ cho học phí, nhà trọ và bữa ăn hằng ngày. Buổi chiều tôi dành thời gian để học. Ban đêm tôi ngủ không ngon vì những cơn ho hành tôi khủng khiếp. Ngày này kéo dài qua ngày khác, hậu quả là sức khỏe của tôi ngày càng tệ hơn.

Nhưng gì thì gì, bằng bất kỳ giá nào, tôi quyết tâm phải vượt qua cho bằng được. Mặc dù tôi không phải là một sinh viên giỏi nhưng bằng kỷ luật thép của mình, tôi đã tốt nghiệp trung học sau ba năm rưỡi.

Tôi đã hiểu ra một điều vô cùng quan trọng trong thời gian khi còn học trung học: người ta không chỉ học để bổ sung kiến thức mà còn để hiểu điều đã được học bằng chính trái tim của mình, để rồi một khi hiểu được, họ mới có thể làm được một điều gì đó tốt đẹp cho người khác. Tôi không còn muốn trở nên thông minh hơn mà tôi chỉ muốn thoát khỏi thế giới khủng khiếp ngày xưa của tôi. Cụ thể là tôi đã thoát khỏi cuộc đời đóng giày của tôi để cống hiến cho một điều gì đó lớn hơn. Tôi hiểu rằng sự khởi đầu mới này không chỉ phục vụ cho cá nhân tôi mà còn cho nhiều người nữa. Nếu có thể, tôi nguyện phó thác con người tôi để phục vụ cho Chúa.

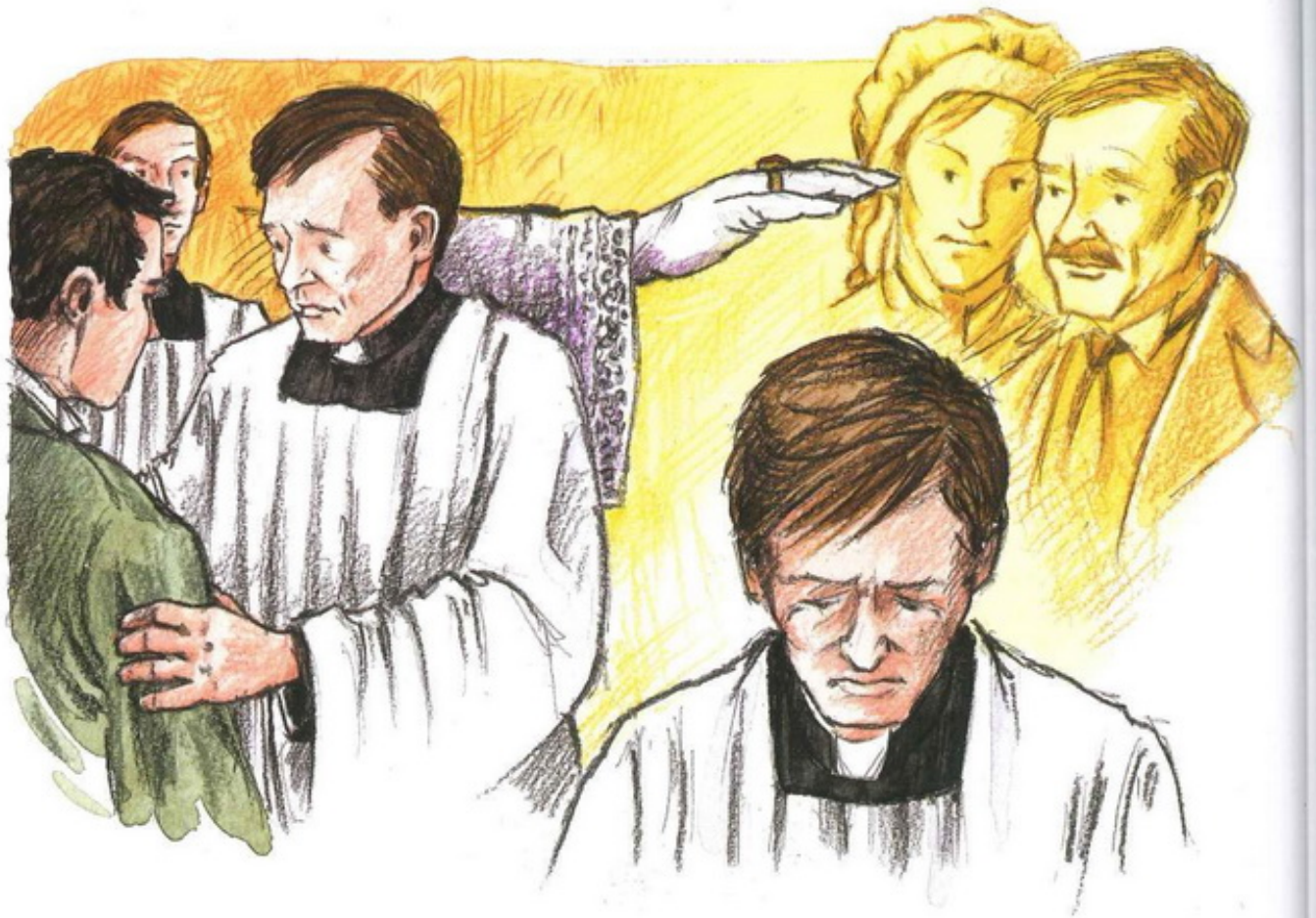

Trở về thực tại, tôi phải tiếp tục nghĩ cách làm thế nào để tiếp tục được học và học ở đâu. Mỗi lần nhắc tới chuyện học, hiển nhiên tôi lại chẳng có tiền.

Dường như điều kỳ diệu đã đến với tôi khi bỗng nhiên có một người phụ nữ trẻ tuổi, người này đã từng được tôi giúp đỡ, đã cho tôi đủ số tiền để đi học mỗi tháng. Tôi rất sung sướng vì điều đó mặc dù ban đầu tôi cũng phải cân nhắc xem có nên chấp nhận sự giúp đỡ này hay không. Cuối cùng tôi đành phải đồng ý vì chẳng còn sự lựa chọn nào khác, và rồi tôi sắp xếp hành trang để đi tới đại học Munich.

Nơi đây tôi đã gặp nhiều người có cùng suy nghĩ giống như tôi. Tôi cảm thấy thật khó tin về điều đó bởi vì Munich cách rất xa gia đình tôi. Tôi sớm làm quen với nhiều bạn đại học và tôi cũng rất hợp với các vị giáo sư. Tôi tự nghiêm khắc với bản thân về việc quản lý công việc trong ngày nên dành rất ít thời gian cho những chuyện gì không liên quan đến việc học. Vì vậy tôi dần dần nhanh chóng thích nghi với chuyện học “nhồi nhét” như thế này. Tạ ơn Chúa, một ngày nọ, tôi được cho hay rằng người phụ nữ trẻ, là người đang tài trợ cho việc học của tôi, đang cần tiền. Vì vậy, tôi không còn cách nào khác là phải quay trở về nhà sau một năm miệt mài đèn sách. Mặc dù việc học của tôi ở đây chưa xong nhưng tôi lại có thể tốt nghiệp và lấy bằng tại Bonn. Bonn không xa Kerpen – nhà tôi lắm, với lại nơi đó có một số người muốn hỗ trợ cho việc học của tôi.

Cuối cùng, một lần nữa, tôi đã có thể ở gần ba tôi cùng những anh chị em của tôi. Thậm chí với những người bạn cùng thời, tôi vẫn có thể gặp họ thường xuyên. Nơi đây cũng tuyệt vời như ở Munich vậy, tôi vô cùng vui sướng khi được trở lại vùng đất có dòng sông Rhine của tôi. Tôi sớm vượt qua kỳ thi tuyển và di chuyển đến Cologne cho thời gian một năm trong tu viện. Và rồi ở đó, tôi chuẩn bị được tiến chức linh mục cùng với những tu sĩ trẻ tuổi khác.

Ngày tiến chức linh mục là một ngày vô cùng đặc biệt đối với tôi.

Tôi đã trông đợi từ rất lâu để trở thành một vị linh mục.

Cùng với những người khác, là những người được phong chức cùng với tôi, tôi bắt đầu bước đi chậm chậm trong khuôn viên nhà thờ Minoriten thuộc thành phố Cologne. Bỗng dưng anh tôi xuất hiện. Và rồi điều mà anh tôi thì thào vào tai tôi, khi mà tôi sửa soạn bước vào nhà thờ, quá khủng khiếp đến nỗi tôi chẳng thể nào tin nổi vào khoảnh khắc đó: ba tôi đã về với Chúa vào đêm hôm trước!

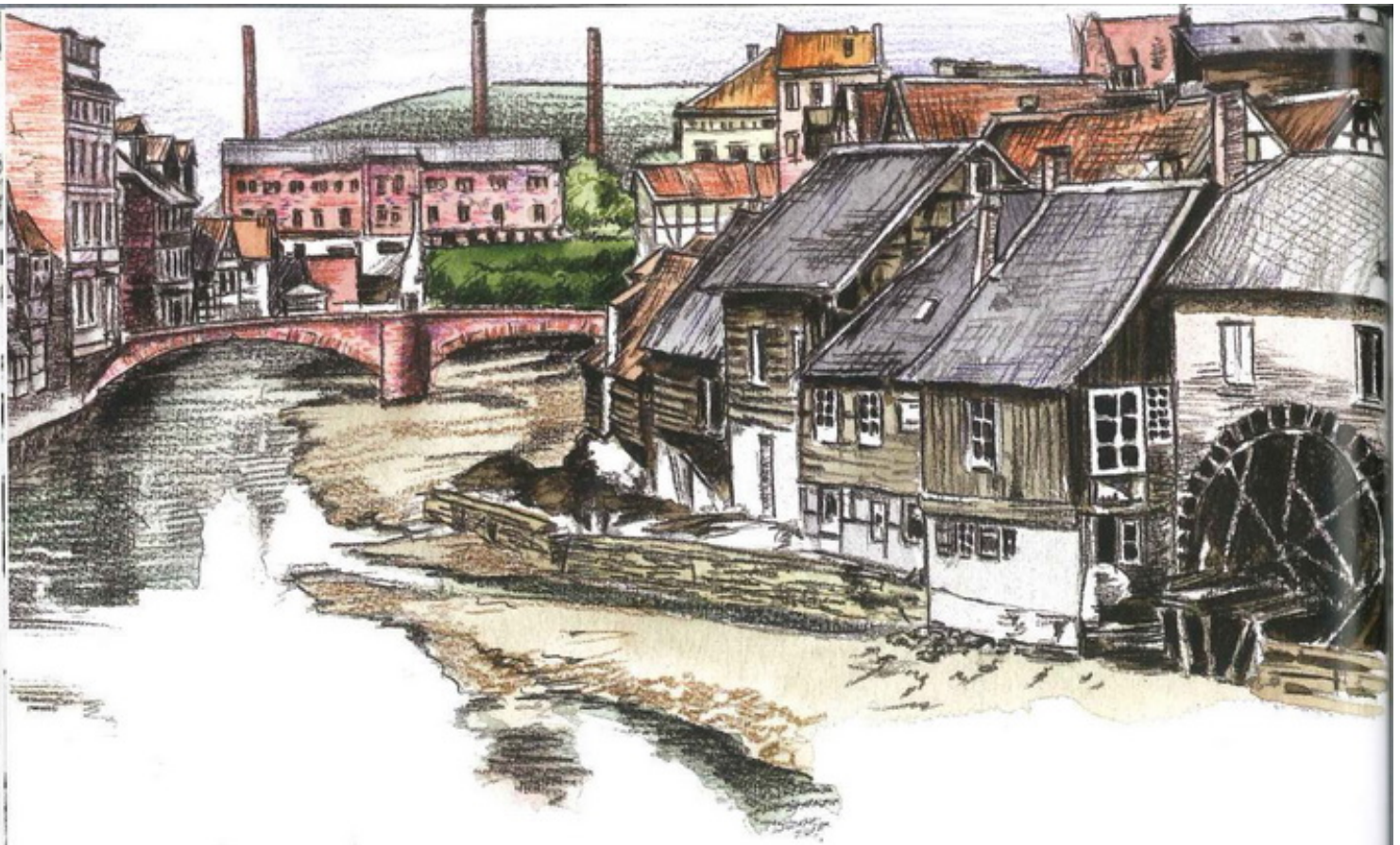
Tôi đã chết lặng đi trong trong sự đau đớn tột cùng này. Chưa dứt nỗi buồn về mẹ tôi, người đã qua đời khi còn quá trẻ, thì nay lại đến lượt ba tôi, là người tôi nương cậy, là người luôn nâng đỡ tôi và là người ba yêu dấu lúc nào cũng kiên trì nhẫn nại với tôi...

Tôi đau buồn không tưởng nhưng rồi cũng không thể nào nghĩ về điều đó hoài. Sau khi tiến chức, tôi được sai đi để nhận sứ vụ mới tại thành phố Elberfeld, nơi đây có rất nhiều nhà máy, xí nghiệp.

Trong những năm đó, con người ta tiếp tục nghiên cứu những ý tưởng mà qua đó, họ hy vọng rằng sẽ gặt hái được nhiều thành quả hơn: đó là họ muốn máy móc thiết bị được đem vào sử dụng càng sớm càng tốt để thay thế công nhân và thợ thủ công, là những người chỉ biết sử dụng đôi tay lẫn sức lực cơ bắp mà thôi. Và rồi ngày qua ngày, họ càng tiến gần đến ý tưởng đó hơn. Vì vậy, cách riêng những thợ thủ công, họ biết rằng càng ngày họ ngày càng ít được trọng dụng hơn.

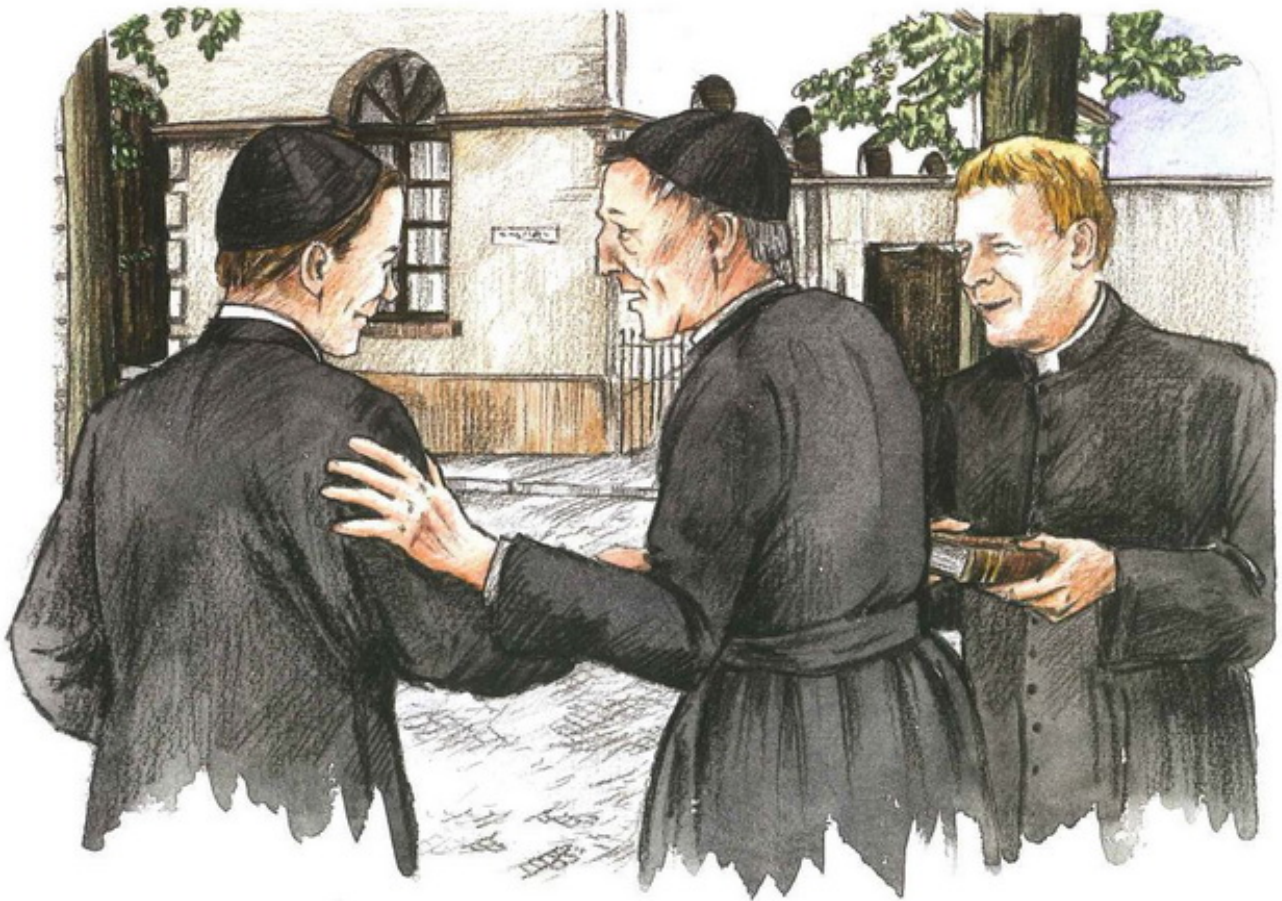
Ngày càng nhiều xí nghiệp được dựng lên, nơi đó công việc được hoàn thành nhanh hơn nhiều so với sức lực bỏ ra của những người thợ thủ công. Những cỗ máy làm việc rất hiệu quả và mang lại nhiều tiền cho những người chủ xí nghiệp.

Những người công nhân trước đây đã từng một thời vui sướng khi được thuê vào làm trong xí nghiệp, thì giờ đây chỉ có thể kiếm được ít tiền cho dù họ lao động rất chăm chỉ. Thêm nữa, cũng chẳng ai quan tâm đến họ ngay sau khi hoàn thành công việc. Đặc biệt trong số đó, có những cậu trai trẻ cảm thấy vô cùng tồi tệ. Họ đã thiếu gia đình thì chớ, nay cũng chẳng tìm thấy điều gì nhiệt huyết trong cuộc sống. Họ chỉ còn biết cố gắng để sống sót.

Ngoài ra, nhiều người vẫn còn ở lứa tuổi vị thành niên. Dưới 20 tuổi cũng có, họ chỉ biết còng lưng và chôn vùi sức khỏe của mình trong phần còn lại của cuộc đời.

Những công nhân khác, là những người không còn được thuê mướn nữa, cảm thấy họ chỉ là những thành phần thừa thãi vô dụng. Một cỗ máy thay thế được nhiều người và rồi nhiều người trở nên thất nghiệp. Và rồi dẫn tới việc họ mất đi lòng tự trọng. Làm cách nào để họ có thể nuôi sống vợ con họ, ba mẹ họ và gia đình họ đây?

Tôi đã trở thành cha xứ tại Elberfeld. Tôi được nhiều vòng tay rộng mở chào đón bởi vì nơi đó có rất nhiều điều phải làm đối với một người linh mục. Rồi trở trêu thay, ngay tại thành phố này, hoàn cảnh của người dân vô cùng tệ hại.

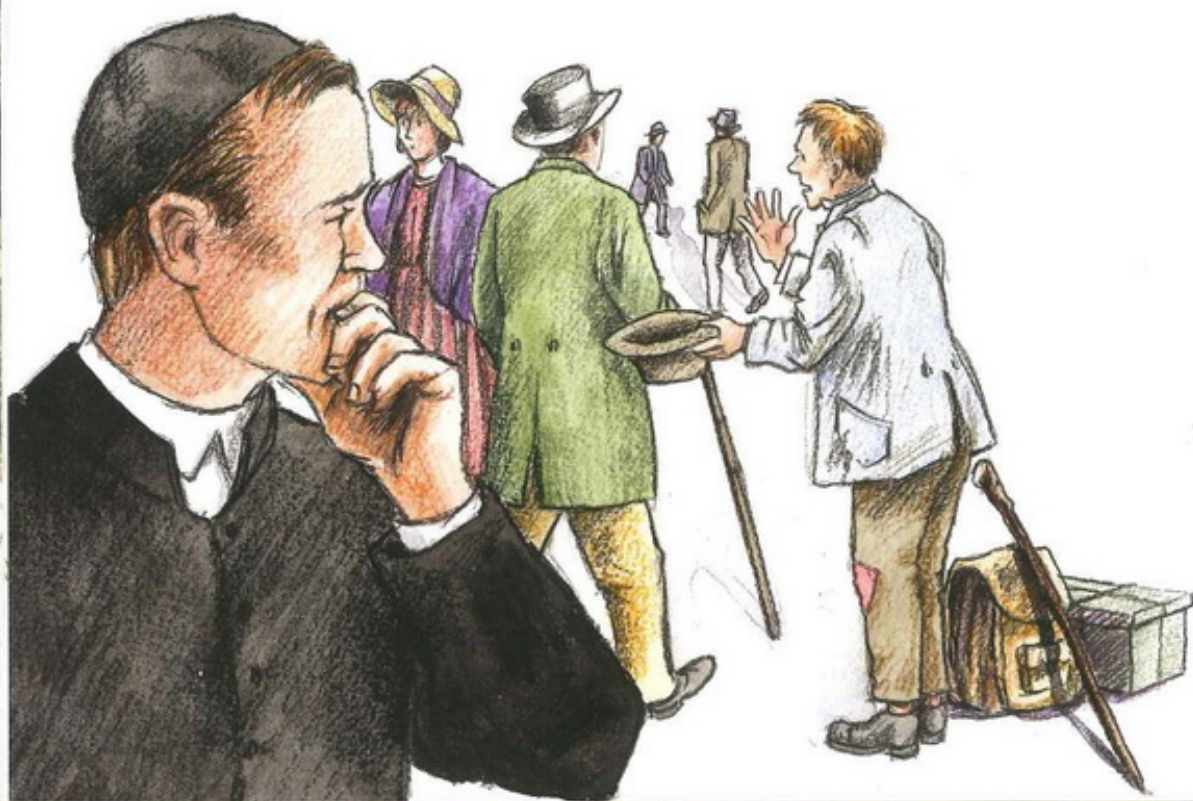
Tôi thật sự cảm thấy rất kinh hoàng. Có quá nhiều hoàn cảnh nghèo đói và thiếu thốn tại Elberfeld mà tôi chưa từng nghĩ tới. Nếu bạn mà trông thấy cảnh này, thì điều dễ nhất mà bạn có thể làm là kéo sụp mũ xuống và chui vào sau bếp làm một giấc. Có thể nói rằng tình hình nơi đây dường như là vô vọng.

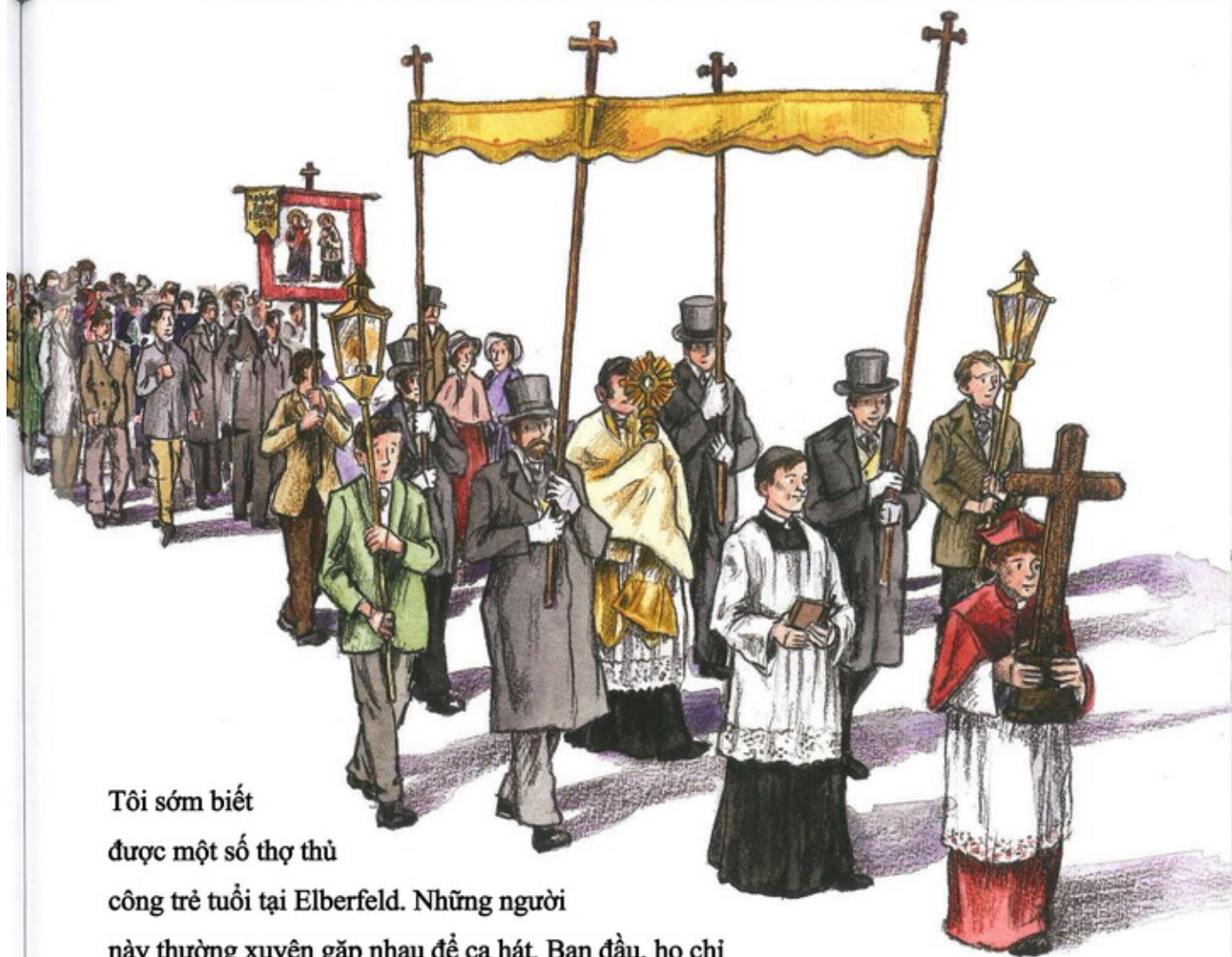
Tôi đã bị ảnh hưởng sâu sắc bởi sự khốn khổ mà đặc biệt là đánh vào những người thợ thủ công. Tôi đã từng khinh thường những người bạn đồng hành, những người đồng nghiệp của tôi. Cách cư xử, nổi thờ ơ, sự phản ứng của họ đã làm tôi kinh tởm vì tôi từng nghĩ rằng tôi tốt hơn bọn họ nhiều. Nhưng giờ đây, tôi bắt đầu thấu hiểu tình cảnh của họ hơn. Tôi đã có thể đồng cảm với họ và thấy rằng họ không tệ hơn những người khác. Chỉ là vì họ có quá ít cơ hội trong cuộc sống để thể hiện những điều ngay lành có trong bản thân họ.

Tôi bỗng nhớ lại rằng cơ thể tôi đã từng suy nhược đến nỗi không thể làm việc trên đồng khi còn nhỏ. Đó là lý do duy nhất tạo cho tôi có cơ hội được đến trường. Và rồi nhờ đó tôi mới biết đọc biết viết. Vậy ai trong số những công nhân vùng Eberfeld có thể làm được như vậy? Tôi biết đến thế giới này qua những quyển sách. Vậy những người khác làm sao làm được điều đó khi họ không biết đọc? Họ phải tìm kiếm nơi đâu để có thể tận hưởng được niềm vui về những điều mới mẻ, rộng lớn? Tôi may mắn khi có được một gia đình tuyệt vời với một người ba lý tưởng, là người có công việc ổn định và biết tôn trọng chúng tôi. Tuy nhiên ở đây hầu hết lại là những người đàn ông có gia đình nhưng lại không có công ăn chuyện làm. Trong số đó có người đã từng tài trợ cho việc học của tôi. Làm sao để những người này có thể làm ra tiền tại nơi đây?

Khi tôi nhớ lại những điều đó, nó đã đánh động tôi và cho tôi thấy rằng: nhiều điều tuyệt vời đã đến với tôi. Không phải là vì tôi tốt hơn người khác mà là vì những điều đó đã được định sẵn như nó vốn có. Dường như Chúa đã lên sẵn kế hoạch cho con đường của tôi. Và tôi phải nắm lấy cơ hội mà Người dành cho. Chúa đã cho tôi sự siêng năng và sự quyết tâm vững chãi để tôi có thể làm được điều gì đó trong khả năng của tôi. Và tôi phải cố gắng để làm bằng được điều đó.

Tôi dám chắc rằng: trong mỗi con người nghèo khổ vùng Elberfeld này đều có những khả năng vô hạn nào đó. Vấn đề là làm thế nào để khám phá và phát huy những khả năng đó...

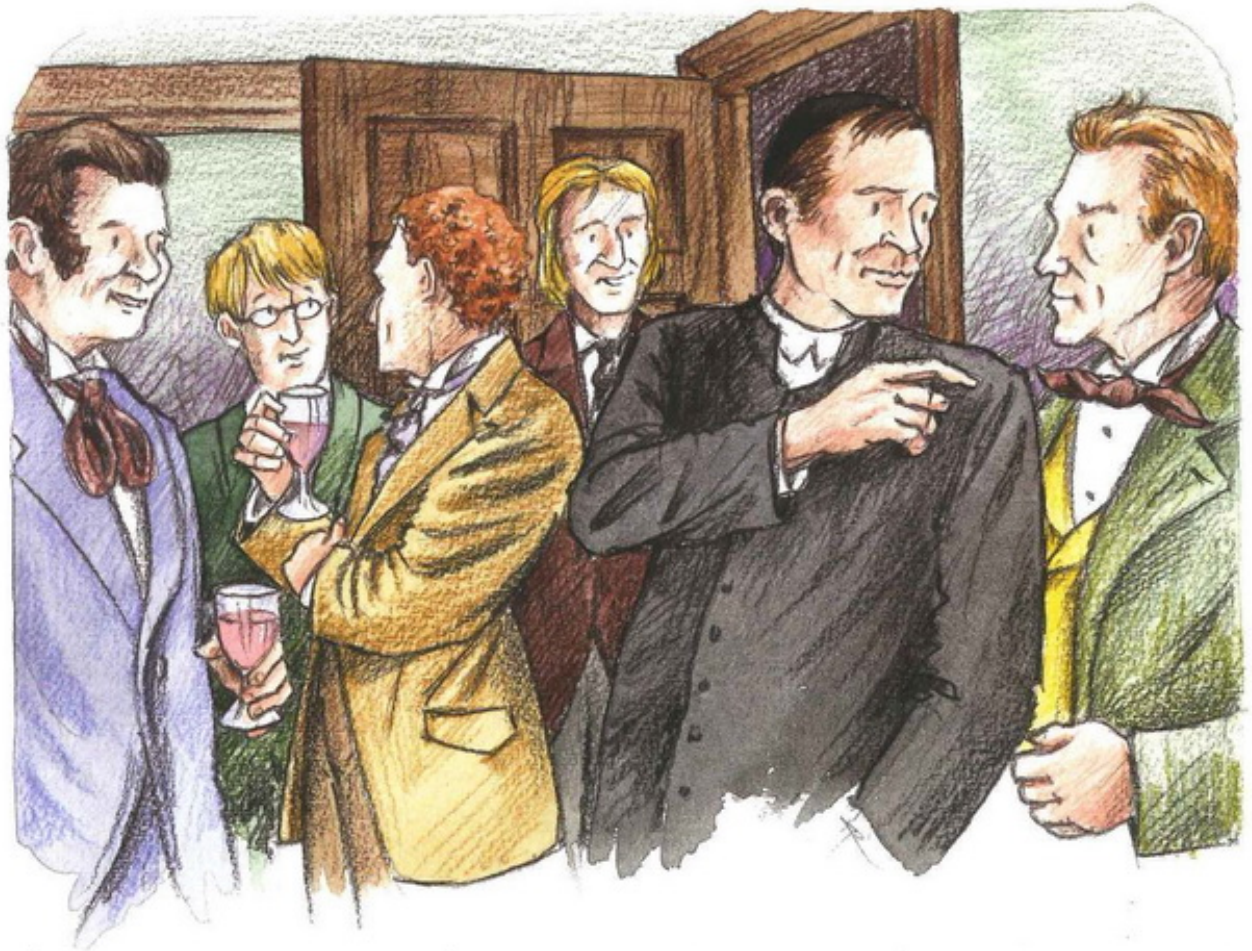

Tôi sớm biết được một số thợ thủ công trẻ tuổi tại Elberfeld. Những người này thường xuyên gặp nhau để ca hát. Ban đầu, họ chỉ là những người đi theo hộ tống đoàn kiệu thánh Lawrence bằng giọng hát của họ mà thôi. Về sau, ca trưởng Johan Gregor Breuer đã mời họ tham gia vào ca đoàn của ông. Tôi đã sớm kết bạn với họ sau đó.

Qua những bài hát, họ đã lan tỏa thật nhiều niềm vui của cuộc sống cho dù có gặp khó khăn trong đời thường thế nào đi chăng nữa. Và nếu còn thời gian rảnh rỗi sau giờ tập hát ca đoàn, họ vẫn có thể chơi bài và tán gẫu.

Tôi có thể hiểu họ rất rõ. Trong “Cộng đoàn những người thợ thầy” này, những người thợ thủ công thường hay trải nghiệm nhiều điều mà tôi đã bỏ lỡ trong những năm hành nghề đóng giày: đó là niềm vui và sự bình an.

Nơi đây, họ được quan tâm chăm sóc. Nơi đây, họ không phải là những người lao động rề rề. Nơi đây, họ cảm thấy như được ở nhà. Nhờ vào cộng đoàn mà họ đang trải nghiệm, họ không cần phải che giấu sự lo âu và sợ hãi trong những dãy nhà trọ.

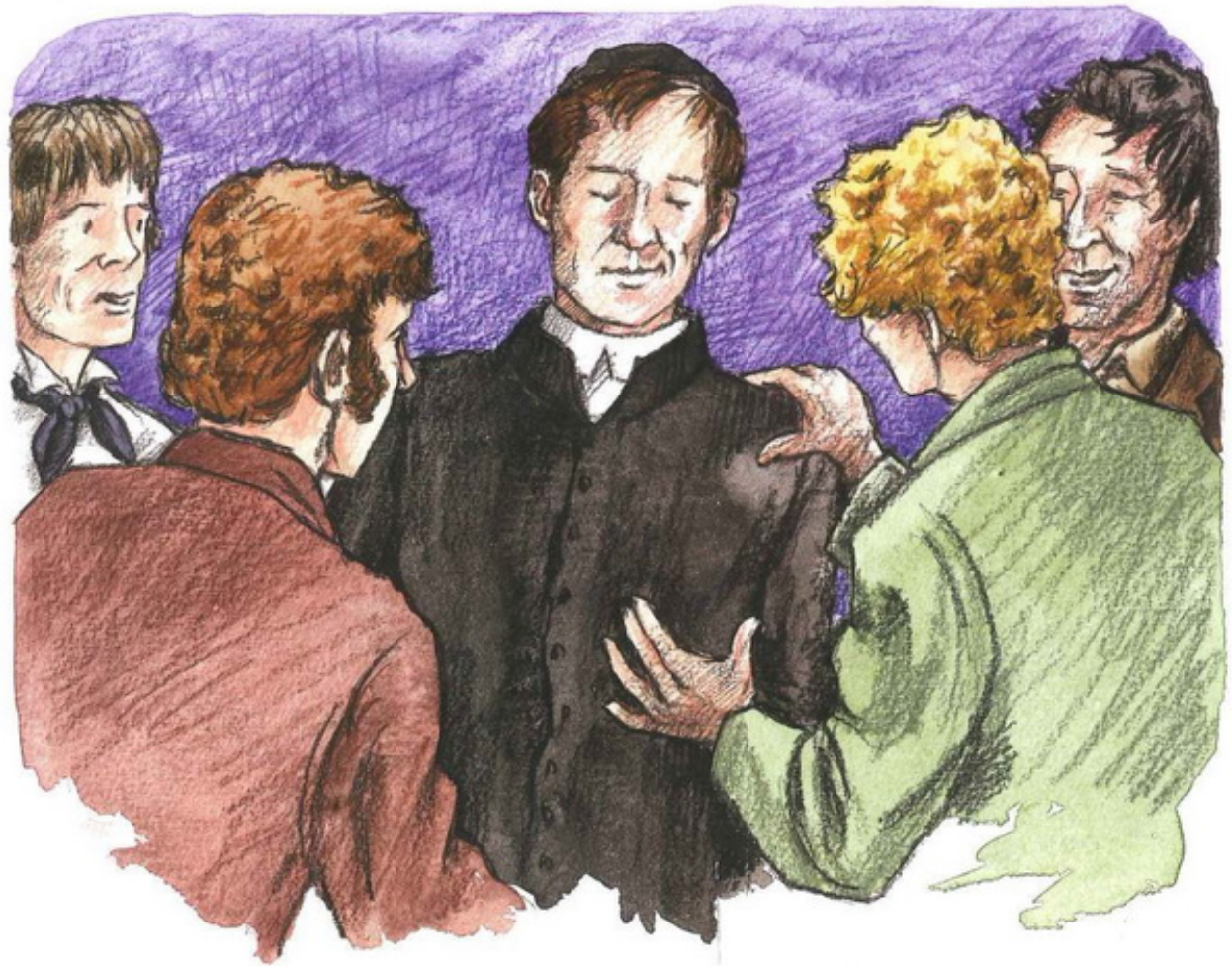
Nếu tôi phải tìm cho mình một lối đi riêng, thì có lẽ tôi đã tìm thấy nó: Trớ trêu thay, đó lại là con đường dẫn tới những kiểu người mà tôi đã từng gắn bó trong suốt mười năm làm nghề đóng giày. Thật sự, tôi đã từng ước muốn được làm việc trong môi trường đại học. Nhưng bây giờ tôi đành gác lại một ý nghĩ chỉ biết ngồi bàn giấy cả ngày để có thể cống hiến hoàn toàn con người tôi cho những người đó cũng như cho cộng đoàn những người thợ thầy.

Mặc dù tôi phải hoàn thành trách nhiệm với tư cách là một cha xứ vùng Elberfeld nhưng tôi lại dành nhiều thời gian hơn để nghĩ về cộng đoàn nhỏ của tôi. Tôi hình dung rằng cộng đoàn nhỏ này có thể trở thành một điều gì đó tựa như một gia đình, nơi mà mọi người đối xử với nhau bằng tình yêu và sự kính trọng. Và rồi từ đó có thể lan rộng đến phần giáo dân còn lại trong vùng. Trong cộng đoàn nhỏ đó, mọi người sẽ phải học, phải cầu nguyện và phải cười thật nhiều. Con người ta sẽ không thể nào làm tốt công việc nếu thiếu đi niềm vui và sự bình an. Hiển nhiên, nếu không có kiến thức thì cũng không thể nào thành sự được.

Vì vậy cuối cùng, tất cả đàn ông đều phải tận dụng cơ hội để học đọc và học viết. Tôi đã trải qua nên biết điều này quan trọng như thế nào. Vậy tại sao không sử dụng cộng đoàn nhỏ này là nơi để trau dồi kiến thức cho những người đàn ông trong đây?

Chúng tôi cùng đưa ra quy tắc trong nhà với mục đích đem lại sự trật tự nề nếp khi cùng chung sống trong một cộng đoàn. Hằng ngày đều có thời khóa biểu riêng cho việc học đọc, học viết và tính toán. Ngoài ra, còn phải học diễn thuyết về những khía cạnh khác nhau trong cuộc sống. Cầu nguyện, ca hát và sinh hoạt cùng nhau cũng nằm trong chương trình. Tôi chưa bao giờ có ý nghĩ chỉ tạo điều kiện cho những người thợ thầy trở nên giỏi giang hơn mà quan trọng trên hết chính là tạo cho họ có một trái tim rộng mở thông qua những gì họ học được. Họ nên hiểu rằng họ chỉ có thể thoát khỏi sự nghèo đói một khi họ biết cùng nhau chia ngọt xẻ bùi.

Mọi người luôn chấp nhận sự giúp đỡ mà tôi đề nghị. Họ dường như hiểu điều tôi muốn truyền đạt khi tôi nói với họ rằng không một ai, bao gồm cả tôi, có thể biến đổi cuộc đời mình tốt hơn nếu không có sự cố gắng từ chính bản thân mình bởi vì tôi chỉ là người giúp họ để họ tự giúp chính mình.

Thời gian trôi qua, ngày càng đông những người nam tham gia Cộng đoàn Những Người Thợ Thầy. Họ rất biết ơn và sự cộng tác giữa chúng tôi ngày càng tiến triển tốt. Tốt đến nỗi họ gọi tôi bằng danh xưng “Người thợ thầy” luôn. Thật sự, tôi thấy danh xưng đó to tát quá, nhưng cũng có lúc tôi cảm thấy tôi đúng là một người cha ruột của họ. Trên hết, một người ba đúng nghĩa là cho đi tất cả sức khỏe và tình yêu của ông ta cho con cái cũng như trao cho chúng niềm hy vọng và sự tín thác vào Thiên Chúa. Tất cả những điều đó tôi đã có dịp trải nghiệm ngay trong gia đình tôi và giờ đây tôi muốn truyền lại cho những người thợ thầy của tôi. Theo nghĩa đó, tôi thích được gọi là “Cha”.

Khi tôi thấy niềm hạnh phúc và sự hăng hái khi được giúp đỡ cũng như sự tự tin và niềm vui sướng khi được học hành hiện diện nơi những người thợ thầy, tôi lại muốn tiếp tục gây dựng nên mô hình này ở những thành phố khác. Tôi xin phép Đức giám mục sở tại điều chuyển tôi đến thành phố Cologne. Nơi đó, chắc chắn cộng đoàn này sẽ được mở rộng hơn nhiều.

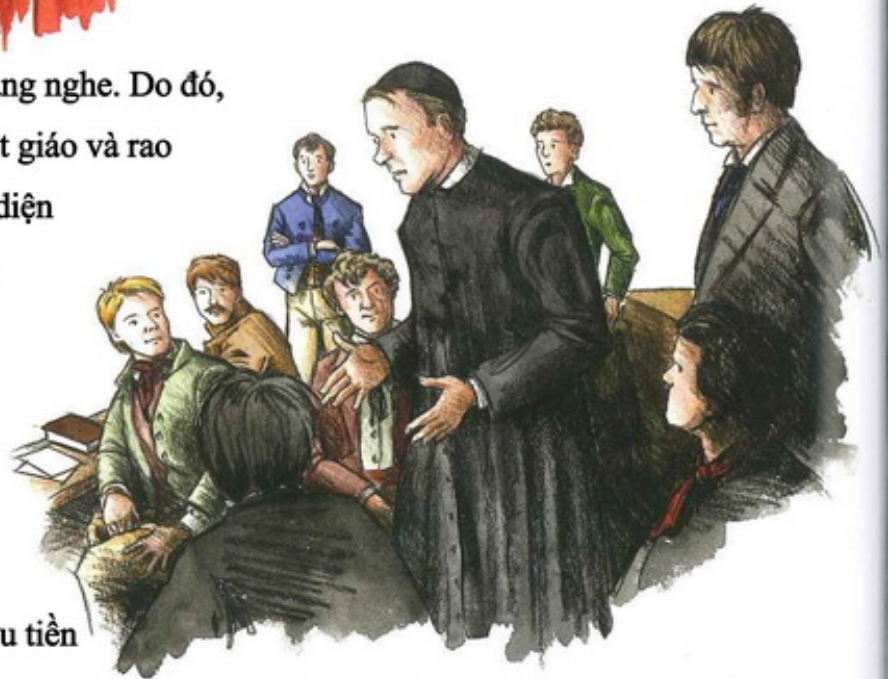
Cộng đoàn Người Thợ Thầy tại Cologne được sáng lập một cách nhanh chóng và phát triển rất nhanh đến nỗi chúng tôi không kiếm đủ phòng ốc cho việc hội họp. Tôi bắt đầu có ý tưởng nên chẳng là phải sở hữu một ngôi nhà mà nơi đó sẽ là nơi hoàn toàn dành riêng cho cộng đoàn và chúng tôi có thể hội họp tại đó bất kỳ lúc nào.

Nhưng làm sao để có tiền mà mua được một ngôi nhà? Là một linh mục, tôi không thể nào kiếm được nhiều tiền như vậy. Và những người thợ thầy cũng rất nghèo. Tôi nghĩ rằng có ý tưởng là tốt nhưng hành động thực tế có lẽ sẽ tốt hơn. Mọi thứ dường như nhỏ nhoi và kém quan trọng nếu chỉ có một mình bạn làm, nhưng sẽ hiệu quả hơn nếu tất cả mọi người cùng chung tay góp sức. Hơn nữa, Chúa chắc chắn sẽ giúp tôi! Vì vậy, tôi biết rằng tôi sẽ có thể kiếm ra tiền bằng khả năng nào của tôi.

Tôi cảm thấy rất vui vì có thể thuyết phục mọi người khá tốt về những sự quan tâm lo lắng của tôi. Vì thế, tôi kiếm được nhiều nguồn tài trợ cho cộng đoàn.

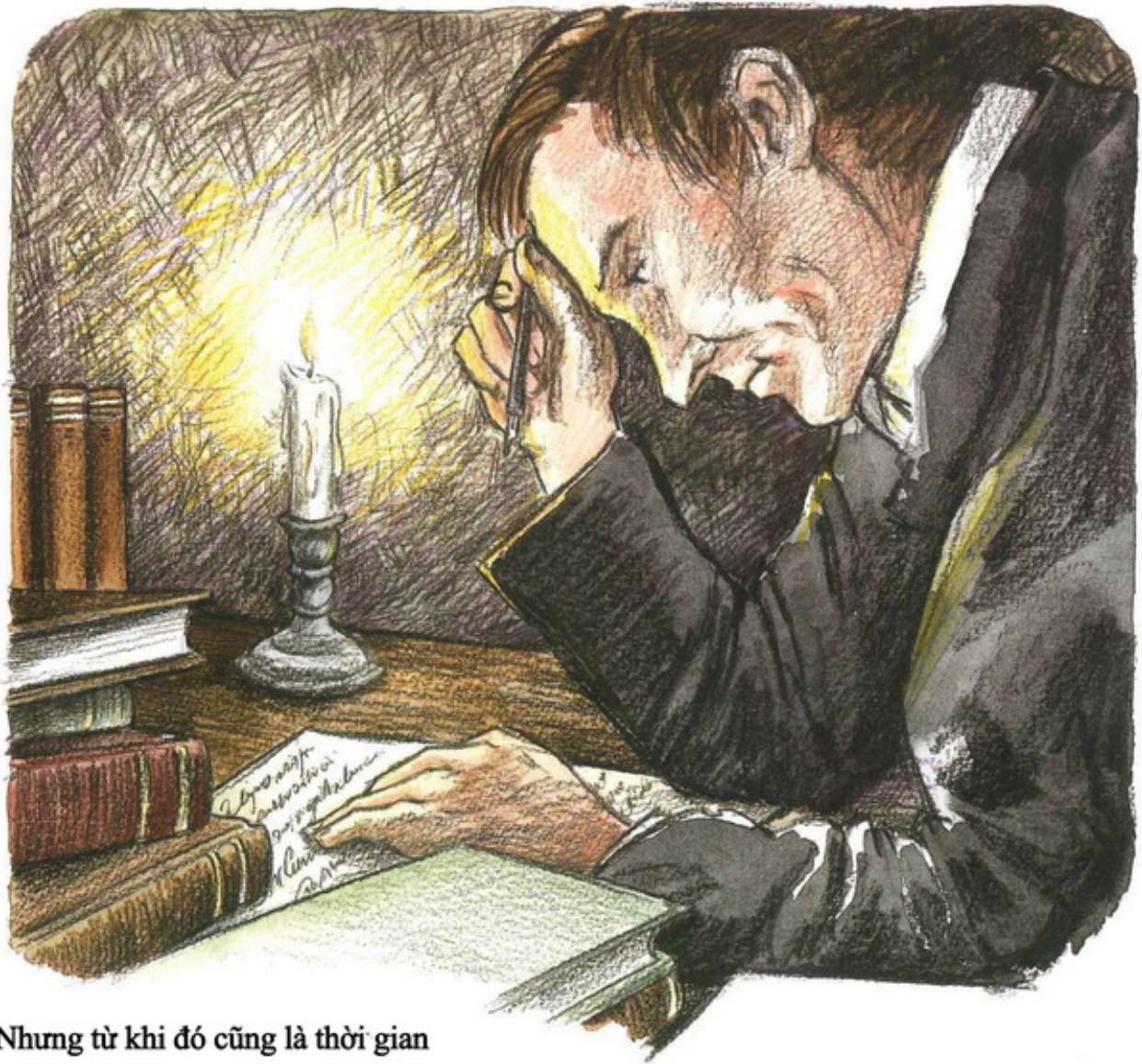
Mọi người dường như rất thích lắng nghe. Do đó, tôi đã đi khắp nước Đức để thuyết giáo và rao giảng. Bất cứ nơi đâu có sự hiện diện của tôi, người ta đều rất ấn tượng về những ý tưởng mà tôi đưa ra.

Và tôi tìm thấy niềm vui trong việc nhấn mạnh những ý tưởng của mình. Tôi kiếm được rất nhiều tiền bằng cách viết truyện và bán tin cho những tờ báo khác nhau. Tôi cũng sáng lập một tờ báo riêng mình. Cho nên trong mỗi tờ báo mà tôi viết, tôi thường hay kiếm được nguồn tài trợ.

Kể từ khi đó, tôi luôn sống trong vội vã. Tôi muốn gặt hái thật nhiều thành quả trong cuộc đời tôi. Nhưng kể từ khi tôi biết cuộc đời tôi không còn kéo dài được bao lâu nữa, được biểu hiện qua những cơn bệnh triền miên, thì tôi lại càng hồi hả hơn theo từng ngày. Do đó, tôi gần như phải ghi nhớ mọi thứ trong đầu tôi...

Cùng với những thành viên trong cộng đoàn và bằng sự cam kết của họ, chúng tôi đã tự xoay sở để làm cho cộng đoàn ngày càng được biết đến nhiều hơn, đồng thời mở rộng trên khắp nước Đức và xa hơn nữa.

Nhưng từ khi đó cũng là thời gian

tôi cảm thấy mệt mỏi, đôi lúc kiệt sức. Làm nhiều nghề cùng một lúc, hiển nhiên, là vô cùng mất sức: Tôi là một linh mục, và vì là linh mục nên lúc nào tôi cũng muốn gần gũi với mọi người. Tôi điều hành nhiều cộng đoàn nhỏ, thường hay di chuyển xa để phổ biến cộng đoàn của mình. Và với tư cách là biên tập viên báo chí, tôi phải viết nhiều nội dung cho tờ báo của tôi vào ban đêm. Vì thế tôi không có thời giờ để ngủ. Hậu quả là những cơn ho khủng khiếp đã hành tôi trong một thời gian dài. Thậm chí có lúc bệnh nặng đến nỗi tôi đã ho ra máu, kéo theo là những cơn nhức đầu dữ dội. Dường như tất cả mọi sự đau đớn chỉ muốn tập trung vào tôi!

Tuy nhiên, tôi sẽ không cho phép những cơn đau đó cản đường tôi. Hơn nữa, còn nhiều việc phải làm lắm nên tôi thấy hầu như không thể dành thời gian để nghỉ ngơi bây giờ.

Càng bận rộn, tôi càng có ít thời gian cho riêng mình hơn, có một điều đặc biệt mà tôi thật sự nhớ lúc này: đó là một người nào đó đang chờ tôi ở nhà khi tôi trở về sau một chuyến hành trình mệt mỏi. Một người nào đó sẵn sàng lắng nghe tôi khi tôi muốn chia sẻ suy nghĩ của mình. Một người nào đó ngồi cạnh giường tôi khi cơn ho hành hạ tôi. Tôi cố gắng che giấu mọi thứ nhưng rồi vẫn cảm thấy cô đơn tột cùng! Tôi nhớ cha mẹ tôi, những anh chị em tôi, ông tôi, những người bạn cũ – đặc biệt là Karl và Klaerchen, vì với tất cả bọn họ tôi đều có chuyện để kể. Trong cuộc đời tôi, mặc dù tôi làm quen được vô vàn bạn bè mới hiện diện khắp nơi trên thế giới, nhưng tất cả bọn họ đều không thể nào thay thế được gia đình riêng của tôi.

Nhưng không để sự lo lắng dẫn đến sự tuyệt vọng, tôi quan tâm hơn đến cộng đoàn nhỏ của mình. Đã có đến 400 người trong cộng đoàn hiện diện ở Âu Châu và Mỹ Châu! Dường như Chúa thật sự đã chỉ cho tôi một con đường đúng đắn. Tôi biết rằng tôi đã gặt hái được nhiều thành quả, được thể hiện qua sự giúp đỡ của tôi dành cho những người trong cộng đoàn. Chúng tôi đã tạo cho những người thợ thầy và gia đình của họ một niềm hy vọng mới để có thể thay đổi cuộc đời của họ. Nhưng đó không chỉ là công sức của tôi mà thôi! Bởi vì nếu không có tình yêu và sự đảm bảo của gia đình tôi, sự hỗ trợ của bạn bè tôi và trên hết là những món quà mà Chúa ban cho tôi, thì tôi không bao giờ có thể đạt được bất kỳ thành quả nào trong cuộc đời của tôi. Tôi nhận thức được rằng tôi chưa bao giờ làm tốt hơn những người khác. Chỉ là Thiên Chúa trao cho mỗi người một nhiệm vụ tương ứng mà thôi. Cho nên, việc tạo niềm hy vọng và sự giúp đỡ cho những người thợ thầy, đều được Thiên Chúa giao phó thông qua tôi – Adolph Kolping! Do đó, đây hiển nhiên là bổn phận phải thực thi hết sức có thể.

Thật sự, tôi rất muốn tiếp tục công việc như thế này trong một khoảng thời gian dài nữa. Ngôi nhà ở Cologne đang được trùng tu nên vì thế có nhiều việc cần phải sắp xếp; Tôi muốn thăm viếng những cộng đoàn mới thành lập và hỗ trợ họ bằng lời nói và hành động thiết thực; Tôi có vô vàn những ý tưởng để viết bài cho các tờ báo và có rất nhiều người mà tôi muốn gặp một lần nữa.

Nhưng bây giờ, sức khỏe của tôi đã lộ diện rõ rệt. Tới hiện thời, những cơn đau và sự yếu kém vẫn còn được kiểm soát tốt. Nhưng những điều đó đã cho thấy một sự thật hiển nhiên rằng tôi không còn sống được bao lâu nữa.

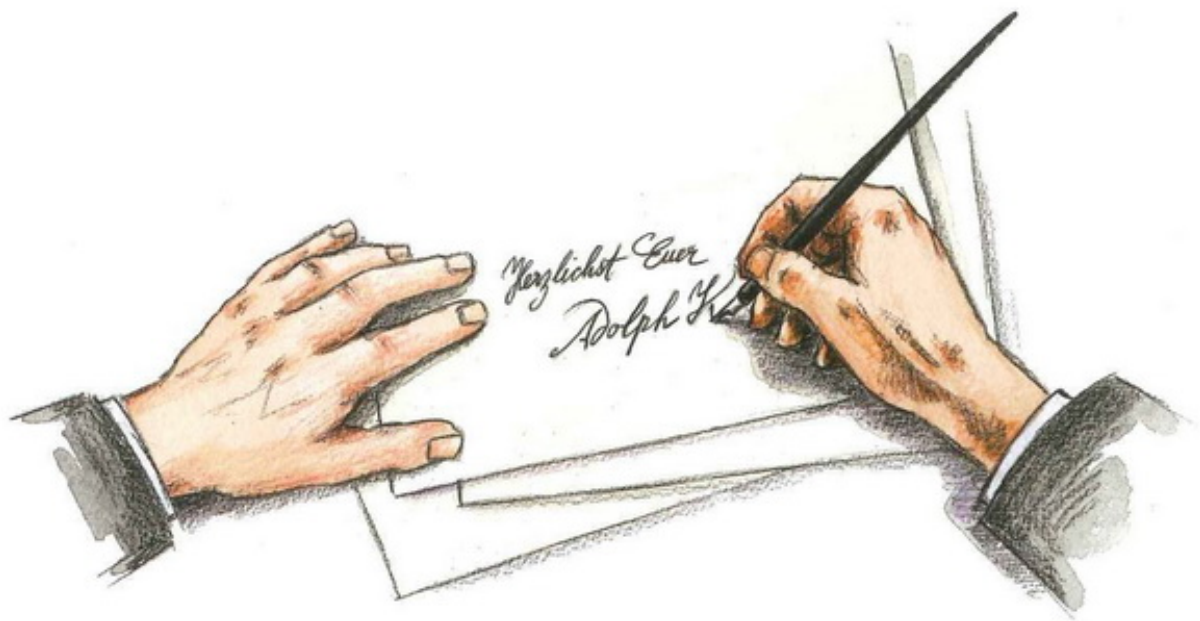
Những ai đã hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình trong cuộc sống, đều có thể chết trong bình an và tĩnh lặng! Tôi đã từng nói như vậy một lần trong đời. Bây giờ điều tôi cầu xin Chúa là hãy cho tôi một cái chết bình an cho dù tôi vẫn còn có thể làm tốt hơn như vậy.

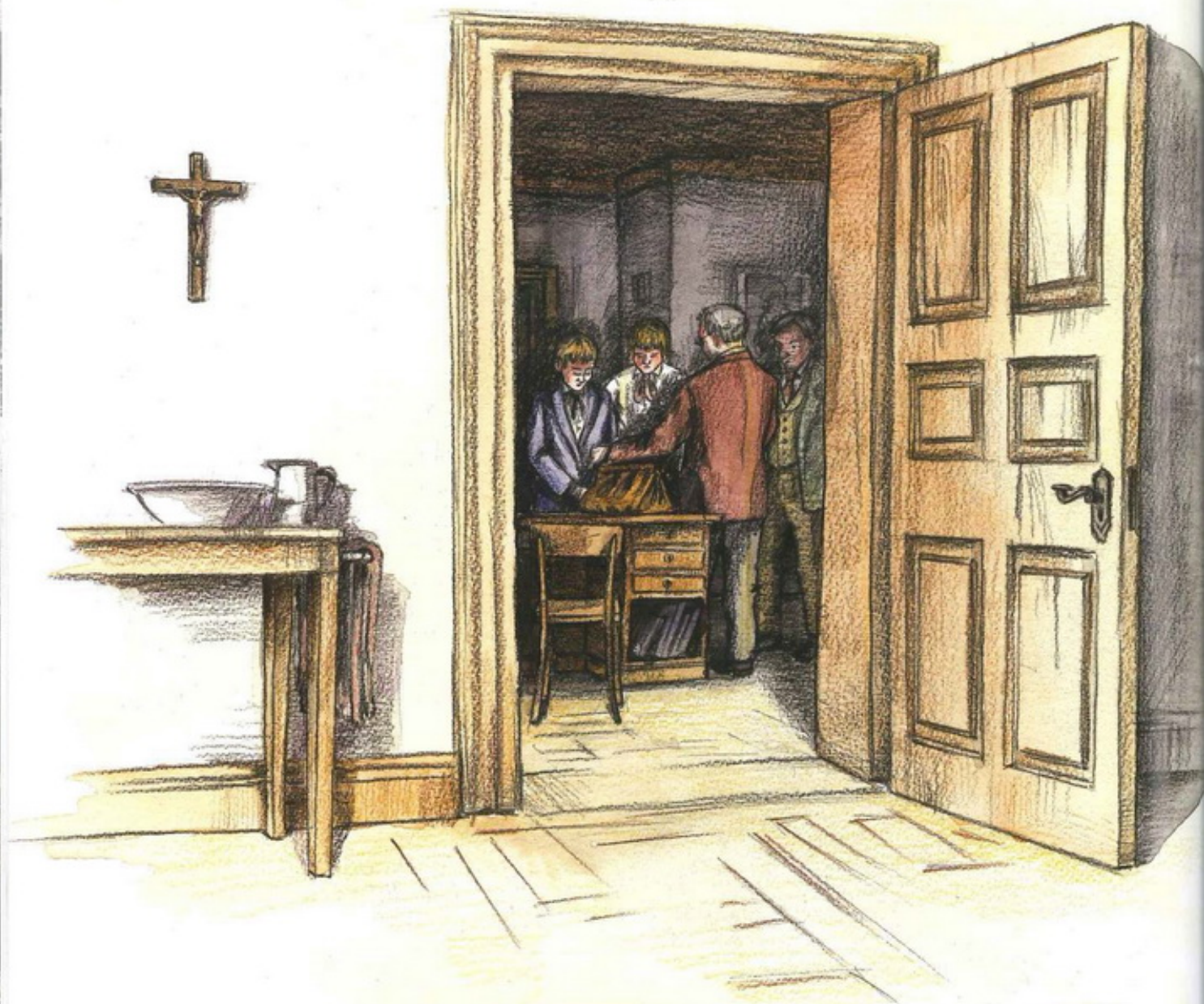
Tôi biết rằng tôi chưa bao giờ là một người hùng vĩ đại. Thiên Chúa chưa bao giờ cần đến tôi, điều đó khá chắc chắn, và Người có thể chọn một người khác làm người thợ thầy nếu Người muốn.

Không ai có thể biết được điều đó có tốt hơn cho một người thợ thầy hay không! Mặc dù tôi đã làm được nhiều dự định có ích ở thời điểm hiện tại, nhưng không có nghĩa rằng sau này chúng sẽ vẫn hợp thời. Bởi vì nếu những dự định này quá hoàn hảo thì tôi đã trở thành một vị thánh mẫu mực từ rất lâu rồi. Bạn nghĩ sao về điều này?

Thiên Chúa bảo vệ bạn và cho bạn một vị trí đặc biệt nào đó trong cuộc đời.

Và rồi sức khỏe của tôi từ từ rời bỏ tôi...

Vì tình trạng sức khỏe, Cha Adolph chỉ còn được phép tham dự buổi lễ khánh thành ngôi nhà dành cho những người thợ thầy ở Cologne sau khi được trùng tu. Thời gian sau đó, ngài bắt đầu có những cơn ho khủng khiếp đến nỗi ngài không thể nào nằm xuống được. Hết lần này tới lần khác, những cơn đó khiến ngài cảm thấy khó thở.

Những người bạn của ngài cố gắng làm mọi thứ để những ngày cuối đời của ngài trở nên dễ dàng hơn. Cha Adolph Kolping đã phải chịu đau đớn rất nhiều cho đến phút giây cuối cùng khi ngài được Chúa gọi về và điều này được xem là sự giải thoát mãn nguyện cho ngài cũng như cho những người ở bên cạnh ngài. Ngài đã trút hơi thở cuối cùng trong niềm tin sâu sắc và sự hy vọng mãnh liệt vào Thiên Chúa là Cha nhân từ.

Adolph Kolping 1813–1865

- 8-12-1813 Sinh tại Kerpen
- 1820 – 1826 Học tiểu học
- 1826 – 1829 Học nghề đóng giày tại Kerpen
- 1829 – 1832 Hành trình loanh quanh Kerpen
- 1832 – 1837 Làm thợ đóng giày trong nhiều xưởng tại Cologne
- 1837 – 1841 Học sinh trường trung học Marzellen tại Cologne
- 1841 – 1842 Học thần học tại Muechen
- 1842 – 1844 Học thần học tại Bonn
- 1844 – 1845 Vào chủng viện Cologne
- 13-4-1845 Thụ phong linh mục ở nhà thờ Minoriten tại Cologne
- 1845 – 1849 Cha tuyên úy và là giáo viên tôn giáo vùng Wuppertal-Elberfeld
- 1846 Ông Johann Gregor Breuer thành lập “Cộng đoàn trẻ Công giáo”
- Từ 1847 Linh mục Đồng hành của “Cộng đoàn Những Người Nam Độc Thân”
- Từ 1849 Cha xứ nhà thờ Chính tòa Cologne
- 1849 -1865 Biên tập viên và Đồng biên tập tờ báo “Lịch Người Công Giáo”
- 1854 – 1865 Nhà xuất bản và Biên tập viên tờ báo “Người vùng Rhine Cung Cấp Nhà Ở, Gia Đình Và Công Việc Thủ Công”
- 08-9-1958 Được bầu làm Linh mục Tổng Đồng hành Cộng đoàn Người Thợ Thầy
- Từ 01-1-1862 Chánh xứ nhà thờ Minoriten tại Cologne
- 22-4-1862 Được phong tước Đức Ông
- 17-9-1865 Xuất hiện công khai lần cuối cùng trong lễ khánh thành Ngôi Nhà Của Những Người Thợ Thầy tại Cologne
- 04-12-1865 Qua đời tại Cologne
- 30-4-1866 Thi thể của ngài được di dời từ nghĩa trang Melaten về nhà thờ Minoriten tại Cologne
- 27-10-1991 Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô Đệ Nhị phong Chân Phước cho ngài tại Rôma

